

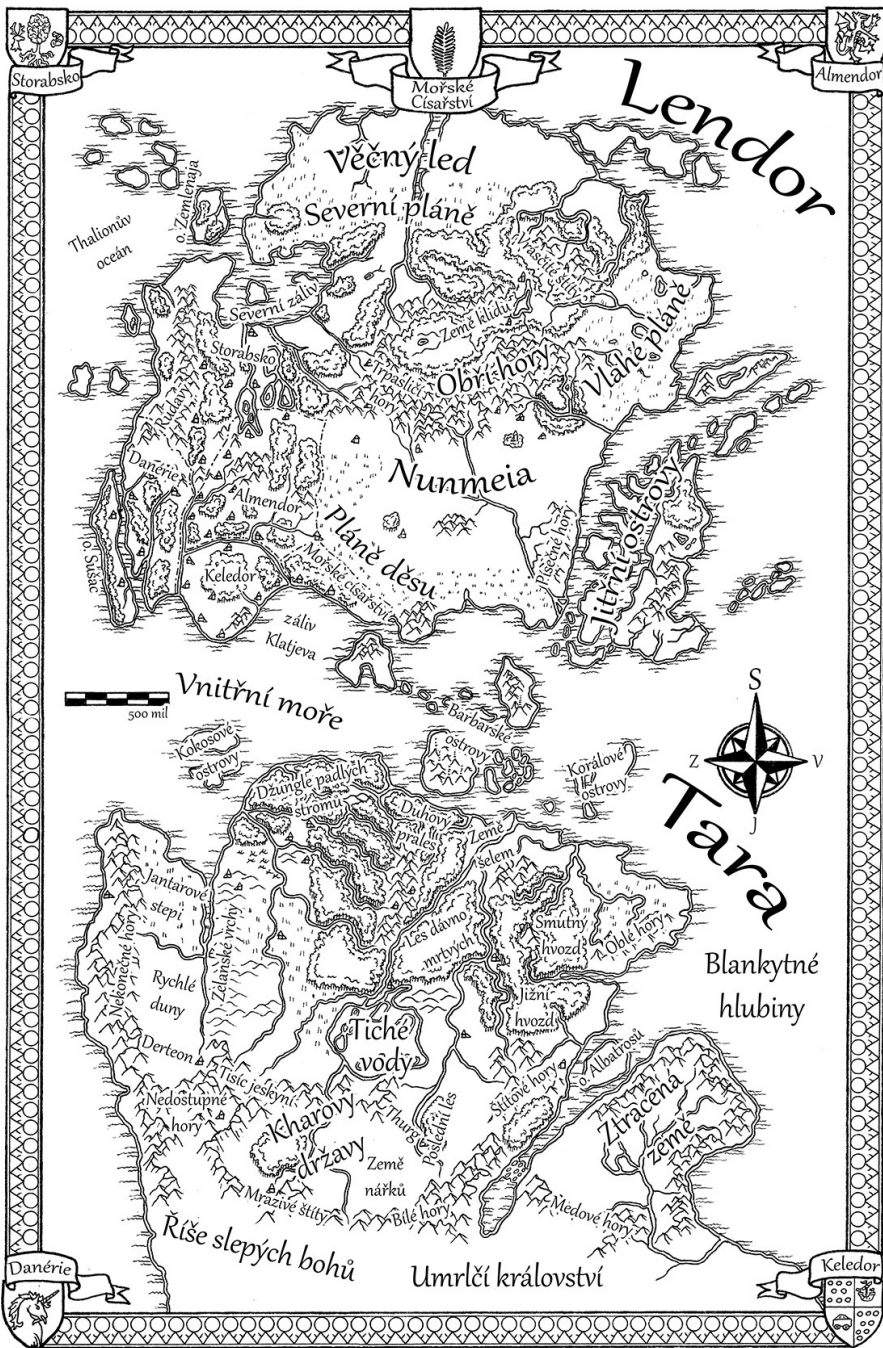
HANINA VESELÁ

A woman with long red hair in a braid, wearing detailed brown leather armor, stands in a grand, ornate room. She holds two swords, one in each hand. The floor is stained with blood, and a fallen figure is visible in the foreground. The background features a large window with a blue-tinted view of a landscape and a throne-like structure.

KREV TEČE
VŽDYCKY
ČERVENÁ

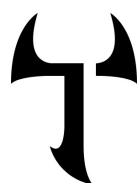
KREV TEČE
VŽDYCKY
ČERVENÁ





**KREV TEČE
VŽDYCKY
ČERVENÁ**

HANINA VESELÁ



Copyright © Hanina Veselá, 2018

Cover art © Martina Pilcerová, 2018

Illustration © Kristina Haidingerová, 2018

Maps © Lukáš Bunny Králík, 2018

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago, Ostrava 2018.

www.mytago.cz

ISBN 978-80-87761-44-1

„Té síly díl jsem já, jež, chtěc vždy páchat zlo, vždy dobro vykoná.“

Mefistofeles

J. W. Goethe, Faust





Obsah

PROLOG

KNIHA I. SKANDÁL

1.
Mořská princezna Sagjidara
2.
Malenský princ Felian
3.
Mořská princezna Sagjidara
4.
Malenský princ Felian
5.
Mořská princezna Sagjidara
6.
Vznešený lord arcimág

KNIHA II. PRAŠIVÁ ZÁLEŽITOST

7.
Magnólie a zrada
8.
Magnólie a zrada
9.
Mořská princezna Sagjidara

10.
Malenský princ Felian
11.
Magnólie a zrada
12.
Magnólie a zrada
13.
Malenský princ Felian
14.
Magnólie a zrada
15.
Mořská princezna Sagjidara
16.
Magnólie a zrada
17.
Magnólie a zrada
18.
Magnólie a zrada
19.
Mořská princezna Sagjidara
20.
Vznešený lord arcimág
21.
Malenský princ Felian
22.
Vznešený lord arcimág
23.
Magnólie a zrada

KNIHA III. ČINY A ZLOČINY

24.

Dýmový čaroděj

25.

Temný druid

26.

Ta stará stvůra

27.

Temný druid

28.

Ta stará stvůra

29.

Temný druid

30.

Pirátko

31.

Temný druid

32.

Pirátko

33.

Ta stará stvůra

34.

Pirátko

35.

Temný druid

36.

Pirátko

37.
Ta stará stvůra

38.
Temný druid

39.
Ta stará stvůra

KNIHA IV. VÍTR Z MOŘE

40.
Král děvek a feťáků

41.
Pirátko

42.
Král děvek a feťáků

43.
Amorální zrzka

44.
Temný druid

45.
Král děvek a feťáků

46.
Temný druid

47.
Amorální zrzka

48.
Pirátko

49.
Amorální zrzka

50.
Král děvek a fetišů

51.
Amorální zrzka

KNIHA V. CÍSAŘOVNA

52.
Magnólie

53.
Jenom Felian

54.
Zvin

55.
Magnólie

56.
Zvin

57.
Magnólie

58.
Zvin

59.
Magnólie

60.
Jenom Felian

61.
Zvin

62.
Uchvatitelka trůnu

63.
Magnólie

64.
Zvin

65.
Jenom Felian

66.
Magnólie

EPILOG

Rejstřík postav

Stará a nová historie

Starý letopočet

Královský letopočet

Cyklus o Magnólii

Prameny

Poděkování

PROLOG

Rok 854 královského letopočtu.

„Spíš s mou matkou,“ prohodil lord arcimág.

„Spím s mnoha ženami. Baví mě to,“ odpověděl a zaposlouchal se do deště. Stříšku zahradní besídky bičovaly proudy vody. Schválně si vybral takové počasí. Šel sem, protože doufal, že ho tu nebudou rušit palácoví otroci, falešní přátelé, ani najatí vrazi. Seděl tu za deště, kouřil vodní dýmku a myslel na minulost; na všechny chyby, které udělal. Vrátit zpátky deset let. Možná by stačil jistý okamžik. Jedno rozhodnutí, a dnes by byl v bezpečí, a někdo další mohl žít.

Ale čas nejde vrátit. A tak předstíral klid, pokuřoval, pil víno a čekal, až si pro něj přijdou. Možná, že nepřijdou, pomyslel si. Smrt by mohla číhat v poháru. Nebo zvolili tabák? Měli to vyřídít na moři, ale oni si počkali, až vystoupí na břeh. Uškrtní ho ve spánku.

Osud je děvka.

Pohlédl na své ruce. Smáčené v krvi; byl katem i vrahem. Konal spravedlnost, nebo pomstu? Bozi vědí... Teď už chtěl jenom klid. V duchu zaúpěl. Proč v jeho životě nic nefunguje tak, jak má?

„Kdo další to ví?“ zeptal se arcimága.

„Že spíš s mojí matkou? Pár osob...“

„Víš, že tak jsem to nemyslel.“

„Máš vůbec představu, co ti hrozí? Vím to já a ona to ví taky.“

„Byl jsem naivní, když jsem myslel, že mi to projde. Jsem mrtvý muž.“

„Pravda. Jsi jednou nohou v hrobě. Co bude dál, to se uvidí.“

„Takže tě neposlala, abys to se mnou potichu skončil?“

„Zatím ne. Kdybych měl takový rozkaz, přišel by za tebou někdo jiný. To poslední, co chci, je zabít tě. Chci ti pomoci. Vím, jaké to je, vstávat s myšlenkou, že nepřítel zná tvá nejhorší tajemství. Že stačí málo, a všechno, pro co jsi žil, spláchnou moře.“

„A co mi radíš? Mám utéct?“

„Na to je pozdě. Dva lidi ví, další si mohou všimnout. Měl jsi štěstí, že poslední dny byly náročné. Přímo u zdroje jsem míval svého člověka, ale ten už je mimo hru. Budeš mým novým informátorem a na oplátku nad tebou podržím ochrannou ruku.“

Nabídka, která se neodmítá. A přece... kolik už bylo těch chyb? Přidá k nim další? Na rtech mu ustrnul úsměv. „Neudělám to. Nejsem zrádce. To raději zemřu hned teď.“ Pohlédl arcimágovi zpříma do očí. Byly přesně tak chladné, jak se říkalo. „Zabij mě,“ zašeptal.

„Myslím, že s tím ještě počkám,“ řekl arcimág, a znělo to mrzutě. „Zavděčit se mé matce není lehké. Tebe si oblíbila. Nechci vidět slzy v jejích očích.“

KNIHA I. SKANDÁL

Rok 844 královského letopočtu (před deseti lety)

1.

Mořská princezna Sagjidara

„Život je jako špatné divadlo. Stejně laciný a stejně prázdný. Moc dobře to víš, a přesto si počkáš na další ráno, abys vstala, nalíčila si tvář, oblékla kostým, zvolila úsměv a hrála. Co také jiného ti zbývá?“

Ybary

Všechny zlaté šperky a drahé látky, svoji sbírku parfémů, dokonce i žalostný zbytek toho, co před pár hodinami bylo jejími šaty, by obětovala, aby to skončilo. Stála by před těmi mučiteli oděná pouze do své hanby. Vztek v jejích očích vystřídala bezmoc. Ponížená a nahá, potlačující slzy. Tak by si ji pamatovali, ale jí to bylo jedno. Zmítala se v poutech, o zeď si rozdírala čelo i nehty a v duchu prosila bohy: Ať to skončí!

Seděli z ní všechno vrstvu po vrstvě. Nejprve začali s kůží. Pravidelně dopadající řemínky ji zbavily jemnosti a barvy. Po ní následovala pýcha, hrdost a důstojnost. Rozpustily se ve svištícím zvuku, heroldu bolesti, který hlásil každý příval trýzně. Její záda se stala živou duhou. Cítila se nalitá sraženou krví. Čekala, že už musí vytrysknout, ale z nějakého důvodu se tak nestalo. Rány působily bolest, ale kůže zůstala neporušená. Ten, kdo trest vykonával, své práci rozuměl.

Zatnula zuby a potlačila zasténání. Nenávidím tě, Feliane! Nenávidím vás všechny! Ale nebudu žadonit! Připomenula si, kým je. Zavřeli ji v podzemní kobce. Její království se scvrklo na tvrdou postel, rozviklaný stůl, židli a kýbl s vodou. To ale nic neměnilo na tom, že stále byla její Jasností, princeznou Sagjidarou. Pokud by ji chtěl někdo toho titulu zbavit, musel by ji zabít. Možná na to i dojde. Hořce polkla. A přitom dnešní den – den jejích devatenáctých narozenin – začal docela pěkně.



Sagjidara poslala do sálu plného pastelových barev, pudrového oparu a parfémových vůní další zářivý úsměv. Přijímala gratulace a u jejích nohou se

kupily dary. Péče, jakou věnovala svému výrazu, byla namístě.

Plavenská aristokracie, to byly dámy v jemném mušelinu a pánové s třírohými klobouky s manžetou. Dámy se ovívaly péřovými vějíři a jejich kavalírům se po boku houpaly rapíry a šavle. Některým dokonce svítala v uchu velká bílá perla. Poslední výkřik módy je měl přiblížit idolu plavenských dívek, kapitánovi korzárské dračí lodi. Mezi páry byli roztroušení i lidé nízkého původu. Někteří z nich donášeli Sagjidařině otci, jiní jejímu bratrovi Felianovi, další vznešenému lordu arcimágovi a klice magiků z Východluní. Plavenský palác byl čímkoliv, jen ne bezpečným místem. Sagjidara věděla, že i drobný náznak nevole by byl vyložen jako zanedbání rodových povinností.

Využila času mezi střídáním gratulantů a střelila pohledem k oknu. Od hlavní třídy až k paláci vedla palmová alej a z prvního patra, v němž se nacházel trůnní sál, bylo vidět na chocholky stromů. Sagjidaře palmové listy tvarem připomínaly její oblíbenou zbraň, lintirovou šavli. Nad stromy se tetelil horký vzduch a v něm se vlnily stříšky přístavní Jižanky.

Je absolutní bezvětrí, pomyslela si. Moře je hladké jako povrch zrcadla. Lodě se pohupují v zálivu se skasanými plachtami a posádky se mačkají v putykách. Ty budou naplněné k prasknutí. Jako vždy se tam hodně pije. A dnes nejspíš i na její zdraví.

Sagjidara se zasnula. Kéž by mohla cokoliv z toho spatřit. Uniknout ze své klece...



Kůže na zádech se jí napnula a svaly proběhlo pnutí. Ucítla šubnutí v lopatkách a představila si, jak z její páteře vyrůstá nová anatomie. Nitě na šatech praskly a látka se rozevřela jako motýlí kukla. Nic z toho nevnímala. Už neviděla palác, mušelinové dámy a pány v třírohých kloboucích, ani jejich konsternované výrazy. Viděla jen otevřené okno. Rozeběhla se k němu a všechny ty napudrované maškary jí musely jít z cesty. A to hodně rychle.

Vyšvihla se na parapet. Po tomhle toužila celou věčnost. Od svobody ji dělil poslední krok.

A ona ho udělala!

Skokem se přenesla na vrcholek nejbližší z palem. Paty se jí zabořily do tuhého chocholu. Znovu se odrazila ke skoku a její noha jen o kousek minula další strom. Princezna se ale nezřítla. Nad jejím tělem převzala kontrolu křídla.

Sagjidara stoupala výš a výš. Prudce a rychle jako dravý pták. Jako severák vanoucí z moře. Jako drak z legend. Pevnina jí mizela pod nohama. Impozantní stavby záhy připomínaly stavebnici s dominantou císařského paláce. Honosná sloupoví, zkosené stříšky, věže a věžičky, majestátní cimbuří a drceným korálem pokrytá nádvoří splynuly v jedno: Zlatem třpytící se flek uprostřed černí palmového háje, stojící na kopci a obklopený svými kopiemi, sídly plavenské aristokracie.

Na moři, které perspektiva změnila v nehybné plátno, se v podobě tmavých bodů skvěla část plavenské flotily. Lodě kotvící v přístavu, než se vydají plnit úkoly v zámořských državách. Jestli mezi nimi byla i pověstná arcimágova Jasna, mohla Sagjidara jen hádat. Plavenské pobřeží se záhy stalo jen zvrásněným cípem pevniny. Temně zeleným místem orámovaným úzkým pruhem písčné pláže přecházejícím v indigovou modř.

Sagjidara zavýskla. Prsty se dotýkala nebes a studený vítr vháněl do jejího těla pocit nekonečna. Takhle vypadá svoboda, blesklo jí hlavou.



Samozřejmě, že nic z toho se doopravdy nestalo. Naoko stále zůstávala tou mile se tvářící dívkou tísněnou čtyřmi zdmi trůnního sálu. To ale neznamenalo, že by svět za oknem byl méně skutečný. Celou tu dobu tam tiše dýchal a čekal. Na co? Taranis v jednom z pojednání napsal, že existují činy, které mohou změnit historii, a sám tuto myšlenku několikrát uvedl ve skutek. Od lidí v Sagjidařině okolí se takový akt dal očekávat jen stěží. Lord arcimág Zvin si ve svém deníku poznamenal, že jsou-li vhodné podmínky, chod dějin může změnit jedna věta. V našem případě ta věta zněla:

„Nezahrajeme si kuželky?“

A pronesl ji Sagjidařin samozvaný nápadník lord Blaguna. Stalo se to pod stropem z živých lián mezi dozrávajícími citroníky a obtěžkanými pomerančovníky, kde na princeznu společnost čekalo pohoštění.



Všichni ti gratulanti... Tolik zbytečných dárků. Tolik zbytečného jídla. A lord Blaguna? Až do dnešního dne byla přesvědčená o tom, že také on je zbytečný. Jak mohla být tak slepá? Tolik věcí předtím neviděla! Teď se na ni řítily a zatínaly ledový pařát do její nešťastné mysli. To, co brala za samozřejmost,

bylo jen rozmarem okolí. Tolerance. Tak znělo slovo, které zraňovalo hůř než kožené řemínky důtek. Sagjidara byla pouze tolerována. Milovaná, ale nepochopená. Její vlastní hloupost ji dovedla až k bodu, odkud nebylo návratu. Rozčísila konvence a teď za to zaplatí. Narodila se do špatného světa. Příliš hrdá, nezdravě arogantní. A málo chytrá, aby našla přijatelné řešení. Ale i kdyby udělala tisíc chyb, pořád zůstane v její rodině osoba horší než ona.

Tak dlouho zírала do bezútěšné tmy, dokud v ní neviděla nenáviděný přelud. Pohublou, pobledlou tvář s bradou opticky protaženou řídkým vousem, který byl směšnou nápodobou otcova plnovousu.

Její bratr Felian. Obličej mu rámovaly mastné tmavé vlasy. Mohl být směšný a dost často také byl. Ale kromě toho byl i nebezpečný. V jeho ruce jednou spočine osud Mořského císařství. Vzteky zatnula zuby. Svádivá vůně densarského hašišu ji stále lechtala v nose a v uších jí ještě doznívalo bublání vodní dýmky. Pohled bratrových zarudlých očí se jí vpálil až do mozku a jako by znovu slyšela jeho ironický smích.

Přišel sem za ní, ale ne sám. Doprovázeli ho čtyři muži s kuklami na hlavách. Vstoupili jako první a křehký bratr se za jejich hřmotnými postavami zcela ztratil.

Tedy si Sagjidara rychle osušila tvář. Poprvé zatoužila po něčem jiném než po svobodě. Deset let života by dala za oděv, kterým by zakryla částečnou nahotu. Ze svátečních šatů, které na sobě měla od rána, zbyl špinavý hadr.

Ti čtyři muži ji pozorovali skrze průzory v látce, takže neviděla jejich reakci ani obličej, podle nichž by je mohla poznat. Tak to je konec. Přišli mě zavraždit, napadlo ji. Rozhodla se, že nebude ztrácet důstojnost a vyrovnaně na ně pohlédla.

„Postavte se čelem ke zdi... Jasnosti,“ vypravil ze sebe první z nich.

Tázavě pozvedla obočí.

„Poslechněte, princezno,“ vyzval ji takřka prosebně druhý muž. Ani jim to nebylo příjemné. Stejně jako ona neměli na výběr, jenom plnili rozkazy.

„Tam!“ Ukázali na místo, kde ze zdi visely železné kruhy. Dva otvory pro ruce, dva pro nohy.

Tiše uposlechla. Nechala je to udělat. Spoutali ji. No a co! Jediný řez otráveným ostřím a její nepohodlná existence zmizí ze světa. Teď přicházela chvíle na nějakou pozitivní myšlenku. Tu, která odejde na věčnost spolu s ní. Opřela čelo o studenou zeď a vybavila si tvář jediného muže, s nímž byla ochotná sdílet jeden osud. Zdálo se však nevhodné zemřít s jeho – zrovna

s jeho – jménem na rtech. Bryskně nechala ty ušlechtilé rysy, oči plné nefritové zeleně a vlasy příjemně měděné se rozplynout. Do její mysli se znovu vplížilo pomýšlení na útěk. Zaryla prsty do spár mezi jednotlivými kameny a zatoužila, aby palác pukl.

Nečekaná bolest jí uvízla v hrdle, vystřelila od pravé lopatky směrem k hýždím a okradla ji o dech. Připravila se na smrt, ale bohové jí určili horší trest. Nesmazatelné ponížení. Nezapomenutelná potupa. Existovaly i další přívlastky, ale jí veškeré myšlenky z mozku vyhnala žhavá bolest. Otevřela ústa a nasála do nich ledový chlad. Nepomohla si. Rány dopadaly s pravidelností kyvadla a jejím trupem proudila nepřirozená horkost.

Sagjidara zařala zuby. Z úst jí vycházely jen potlačované vzdechy, žádný křik. To bylo předtím, než pološílená bolestí toužila udělat téměř cokoli, aby ji nechali. Bratra, který se krčil za muži v kuklách, si nevšimla a myslela, že mučitelé jsou jen čtyři. Pak, někde mezi blížící se agonií a mdlobou, ucítila pach, který doprovázel Feliana jako stín.

Otočila hlavu. Konečně ho spatřila. Stál kousek ode dveří ve společnosti zbylých dvou mužů, kteří se jejího ponížení aktivně neúčastnili. Nejspíš tvořili jeho osobní stráž. On sám celé divadlo pozoroval z rozvrzané postele s vodní dýmkou u kolen.

Všimla si ještě jedné věci. Nápadné vrstvy pudru na jeho bledých lících. Rozseknutý ret se však lícidly zakrýt nepodařilo. Občas nějaká zranění míval. Sagjidara to připisovala na vrub jeho mátožným stavům.

Odvrátila se. Její zmučené tělo zatoužilo klesnout na podlahu. Na nohou ji udržela jen důkladná pouta.

„Přestaňte!“ zaslechla bratrův lehce zastřený hlas. „Slyšíte, dost! Říkám, že to stačí!“

Felian křičel, pak vše utichlo. Rudou clonu v Sagjidařině mysli nahradila milosrdná tma. Železné kruhy na jejích kotnících a zápěstí cvakly. Po tom všem však necítila žádnou úlevu. Zmateně zamrkala a kolena ji zradila. Sesula se podél stěny. To jí však nezabránilo otočit hlavu k člověku, který ji ponižil. Chtěla křičet, ale ze rtů jí vyšlo jen zasípání:

„Tohle splatí jedině krev. Tvoje krev, feťáku!“

Felian odložil šlauch od vodní dýmky a vstal. S rázností, kterou by v jeho slabém těle nikdo nehledal, odstrčil svoji stráž a naklonil se až k ní. „Zopakuj to!“ vyzval ji.

Němě pohnula rty.

Felian se zamračil. „Vodu, hned!“ křikl, a když byl rozkaz splněn, natáhl se k ní s plnou sklenicí.

Sagjidara to pozorovala s chladným odhodláním. Věděla, na co sklo v bratrově ruce použije. Ale to až později. Sevřela nabízenou sklenici, až to špláchlo, a hltavě z ní upila.

Felian sepsal dlaně, jednu měl smáčenou vodou, a dřepel si naproti ní.

„Víš, kolik jsi dostala šlehů?“

Zavrtěla hlavou, odhodlaná neplýtvat na něj slovy.

„Devatenáct. Za každý rok tvého života jeden. A víš, co s tebou bude?“

Oplácela mu pohled. Mohla by rozbít sklenici už teď a přitisknout mu ke krku kus střepe. Udělala by si z něj rukojmí, donutila by ho proplazit se tajnou částí paláce, a získala by svobodu. Anebo by ho mohla střepem pohladit po ohryzku a poslat do Stínů jako předvoj. Křečovitě sevřela sklenici.

Její bratr netušil, jaké myšlenky se jí honí hlavou. „Veřejně se tomu muži omluvíš a provdáš se za něj!“ oznámil jí.

Absurdnost návrhu vzbudila na jejích rtech úsměv.

„Na tom není nic k smíchu, Sagjidaro. Otec chce, aby svatba byla do deseti dnů.“ Felian se zamračil a bezstarostný výraz z jeho tváře vyprchal. „Myslíš, že si tvoje ponížení užívám? Ne tak moc, jak bych chtěl! U všech sedmnácti bohů, Sagjidaro, proč jsi tak vyváděla? Co tě to napadlo? Šíří se jedna fáma za druhou a stařík je jako smyslů zbavený. Tvoje aféra vyšumí, modřiny vymizí, ale já... Víš, co chce udělat se mnou? Mám předsedat nejvyššímu soudu! Dokážeš si představit, co to pro mě znamená?“

Sagjidaře to nedávalo smysl, ale Felian nevypadal zkouřený. Chtěla se ho zeptat, proč by něco takového jejich otec dělal, ale on ji nepustil ke slovu.

„To je doživotní žalář! Jejich supliky mě unudí k smrti...“ lamentoval dál.

Sagjidaru napadlo, jak by asi vypadal, kdyby neměl tělo rozežrané fetem. Tmavovlasý mladík s melancholickými očima jen o pár let starší než ona. Od toho okamžiku, kdy za ním přiběhla, když si pádem ze stromu zničila nové šaty, jako by uběhla celá věčnost. Jak to tehdy udělal? Nikdy jí to neprozradil. Tvrdil, že je to tajemství. Jejich tajemství. Musel někde sehnal podobný šat a tím ji zachránil před výpraskem. Jindy vzal její vinu na sebe. Pro ni byl ochotný přijmout jakýkoliv trest. Ona, jako mrštnější ze sourozenců, kradla přísady pro jeho alchymistické experimenty a se sesterskou sounáležitostí mu

pomáhala léčit první bolehlav... Felian si znovu procítěně povzdechl a ten okamžik byl pryč. Sagjidara se domnívala, že jednou provždy.

„Vzkaž otci, že se vdávat nebudu a dvůr se mé omluvy nedočká,“ sykla a její zrak znovu spočinul na prázdné sklenici.

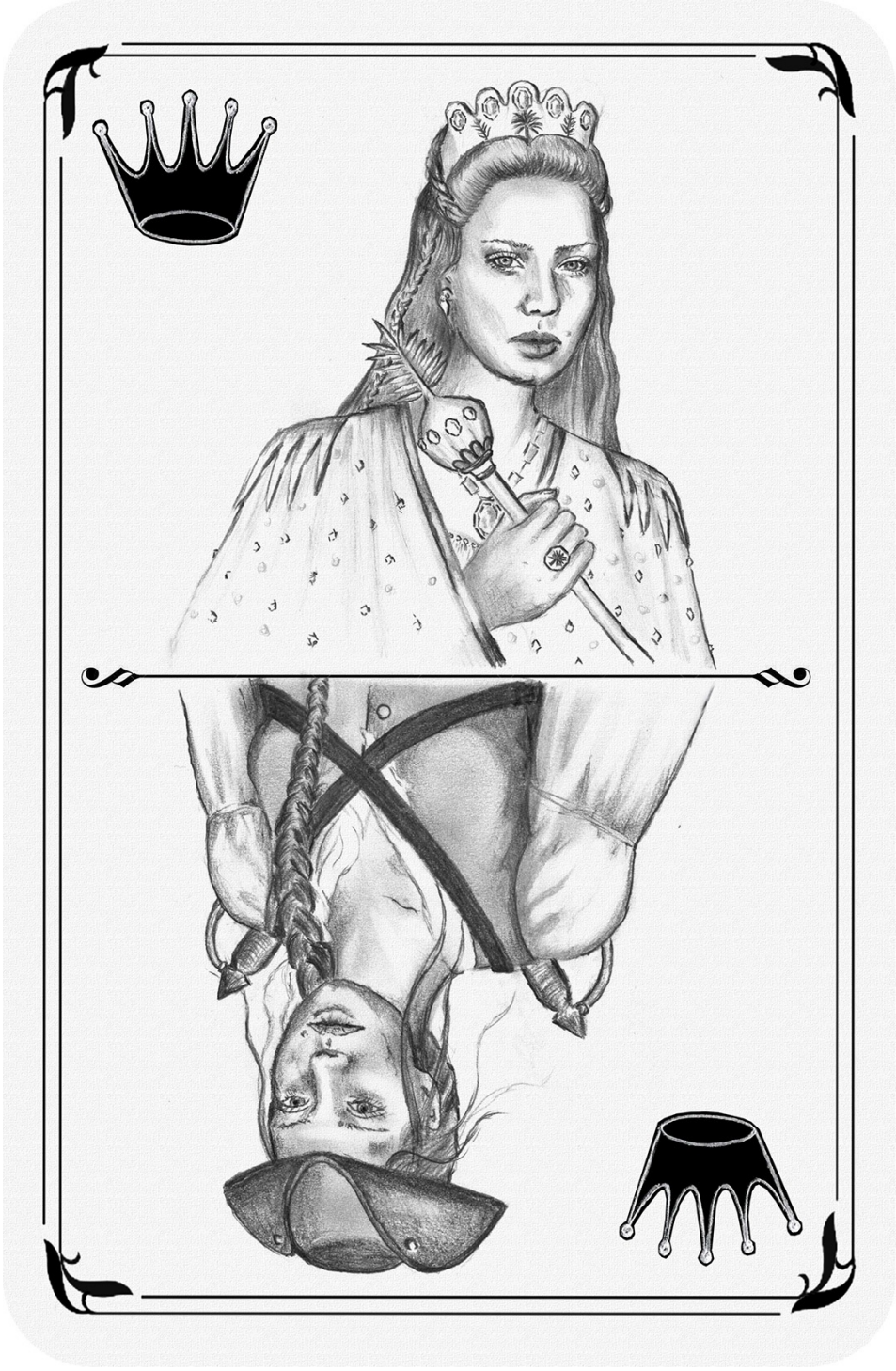
Felian vstal. „Přesně jak jsem čekal!“ zasmál se nehezky. „Jsi ztracený případ! Dvořané uzavírají sázky, jestli to donutíš staříka udělat.“

„Udělat co?“

„Tobě to nedošlo, vid’?“

Zavrtěla hlavou.

„I takhle zbědovaná jsi mořská princezna! Nemůžeš si dělat, co chceš. Nemáš právo říct ne. Má drahá sestro, žijeme v Plaveně. Tvoje nechuť ke mně je komická. Já jsem ten systém nevymyslel! Pokud tuhle nabídku odmítneš, zachováš se jako pitomá kráva. Jenže otec už má tvých pitomých kravin po krk. Nechá tě popravit. Je to tak, setne ti hlavu i s tvým krásným copem. Za zradu, sestřičko!“



2. Malenský princ Felian

„Říkají tomu vláda. Já tomu říkám hrabání se ve sračkách. Dělán to od rána do večera. Rozhoduji, měním životy a za to všechno nesu odpovědnost.“

Mořský císař Marran II.

V pupku města jako perla zářilo sídlo plavenských vládců, nízkopodlažní stavba z bílého mramoru obklopená tropickou vegetací. Gerondovci ji během čtyřistaleté vlády zaplnili zlatem, vzácným dřevem a hedvábím. Vnitřek téměř postrádal dveří. Jednotlivé místnosti protínaly těžké závěsy a záclonky jemné jako motýlí křídla, v průchodech visely opony, čalouny a koberečky. Spolu s prostornými dvoranami, dlouhými sály, nekonečnými chodbami, tajnými vchody a ukrytými pokojíky tvořil palác dokonalé bludiště. Podlahy často skrývaly propadliště, stěny zakryté obrazy byly uvnitř duté jako těla korálů a z nenápadných otvorů mohla kdykoliv vylétnout otrávená šipka. Některé chodby se křížily a spojovaly tak rafinovaně, aby člověka neznalého poměrů vodily v kruhu. Jiné byly slepé, nebo končily úplně nečekaně – třeba v princezniných lázních. Nevítaný host tak mohl být snadno sveden na místa, kde se cizí přítomnost trestala smrtí.

Palác byl dílem zvráceného génia, a kdyby mohl, vyprávěl by příběhy plné zrádných konspirací, sebevražděných plánů a tichých nářků nad nenaplněnými ambicemi těch, které sem zavedly jejich tužby. Uměl být ale i pohodlným místem. Pyšnil se sály s velkými okny – světlem zalitými audienčními síněmi, předpokoji pro hosty, obrazárnou, císařskou zbrojnicí i konírnou. To vše dohromady demonstrovalo Marranovu moc a budilo obdiv zahraničních vyslanců. Nechyběla ani část určená císařské rodině a rádcům. Tradovalo se, že lord arcimág Zvin disponuje několika místnostmi, ve dne v noci připravenými na jeho nenadálý příchod.

Jednu z těch elegantních komnat obýval syn císaře, princ Felian. Ležel v hromadě podušek. Večer ještě voněly myrtou, teď byly ale silně propocené. To však Felianovi nevadilo; on sám byl také cítit. Densarský hašiš, kterým se

včera zkouřil, pronikal póry kůže, usazoval se v těle a měnil nakyslý lidský pot v podivně svádívou vůni. Byla tím prolnutá i dvě nahá ženská těla, která z obou stran prince zahřívala.

Felian si shrnul z čela nalepené vlasy. Ve skutečnosti byly tmavě hnědé. Takhle provlhlé potem však vypadaly černé a kontrastovaly s pletí. Jeho kůže byla nápadně bledá, i když zrovna netrpěl kocovinou. Což poslední dobou bývalo velmi zřídka.

Posadil se a zjistil, že je nahý. Znechuceně pohlédl na propadlý hrudník přecházející v holý pupek a povadlou věc pod tím. O jeho sestře se říkalo, že je štíhlá. On byl vyloženě hubený. Tam, kde měla Sagjidara svaly, měl Felian jen kosti obepnuté kůží. Od malička působil křehkým dojmem a nikdo nepočítal, že přežije období dětských chorob. Nakonec jim všem vypálil rybník.

Zaúpěl a prsty si přitiskl na spánky.

Bylo to zpátky. Zdálo se mu, že se jeho lebka rozpíná do prostoru tisícem neviditelných chapadel. Byly doby, kdy bolest přicházela pravidelně a on ji dokázal mírnit dotykem. V posledním roce se mu to nedařilo. Jako by jeho vnitřní identitu obestírala nějaká jiná, nová, a do těla mu vstupovalo něco, co tam nezval.

Felianovy stavy nebyly důsledkem densarského hašiše, ale naopak příčinou jeho užívání. Nikdo to nevěděl a on sám si to odmítal přiznat. Když už nemohl být silný, hrál si na zhýralého. Neduh mu způsoboval nesnesitelnou bolest hlavy a někdy také podivný tlak. Ten mu nevadil, jistým způsobem mu byl dokonce příjemný. Jako by mu vlasy čechrala neviditelná síla, schopná proniknout kůží i masem a pohladit obnažený nerv. Nejdřív si představoval, že je to duch matky, která zemřela, když byl ještě dítě. Ta představa mu pomáhala tam, kde selhávaly modlitby, a plnila jeho chladné dětství láskou. Později místo milující matky viděl ruku neviditelné milenky. V posledních dnech cítil jen agonii.

Se svými stavy se nikomu nesvěřil. Na něco takového měl ještě rozumu dost. Na jeho tělesnou konstituci si dvůr zvykl, záhadnou nemoc by mu ale „stařík“, jak otci říkával, netoleroval. Dřív nebo později by to přišlo na přetřes v císařské radě. Nakonec by ho vyškrtli z nástupnictví, odřízli od příjmů, a on by skončil v péči teplých altruistických mnichů. V lepším případě. Felian nebyl ctižádostivý, ale svého postavení se nehodlal vzdát.

Natáhl se přes kulatý ženský zadek a vyndal z nočního stolku lahvičku bez etikety. Odšrouboval ji, palcem ucpal jednu z nosních dírek a hrdlo lahvičky si

přistrčil k té druhé. Jediným nádechem do sebe nasál prášek, ucpal si opačnou nosní díрку a úkon zopakoval.

Nechal substanci působit a slastně vydechl. Projevy slabosti, jako neschopnost promluvit či zoufalé mačkání si zápěstí a tiché sténání, by mohly vyvolat podezření. Jeho kocovina však dvořanům zevšedněla, sám se o to postaral.

„Synu, tobě není dobře?“ mohl by se zeptat jeho císařský otec.

Na to se dalo omluvně zamumlat: „Děkuji, otče, že se zajímáš o mé zdraví. Bohudík, jsem v pořádku, a jestli se ti zdám trochu pobledlý, ujišťuji tě, že spánek navíc to spraví.“

Anebo: „Můžu si za to sám, otče. Víím, že bych se měl těch zlovyků zbavit. Slibuji ti, že to udělám a zbavím se i všech svých špatných přátel.“

A skutečně by to udělal. Tak jako jeho tělo měnilo závislost na drogách s pozoruhodnou lehkostí, střídal on lidi, s kterými své zážitky sdílel. Chtěl mít společnost, ale nezáleželo mu na její variabilitě. Trýznivé tajemství, ona neviditelná ruka svírající jeho křehkou lebku, ho činila osamělým, ať byl kdekoliv.

S povzdechem vrátil lahvičku do nočního stolku, přešel nahotinku a přešel k oknu, aby z místnosti vyhnal pach densarského hašíše z předešlé noci. Pro jistotu se ještě přestříkal voňavkou a zvonkem přivolal otrokyně. Poručil si přichystat koupel a po krátkém zaváhání také Aurélii. Kvůli Aurélii, neboť Aurélie byla dívka, se rozhodl nechat si sem donést vanu a tělesnou očistu provést přímo tady. Den nezačal dobře a on měl v plánu si ho maximálně zpříjemnit.

Přivedli ji, Aurélie málokdy chodila bez doprovodu. Felian ostatním otrokyním pokynul, aby ho s ní nechali o samotě. Tedy úplně o samotě nebyli. Na posteli stále ležely princovy společnice z předchozí noci, ale i to bylo součástí plánu.

Zůstala stát na místě, intuitivně se objala pažemi, a napínala uši, jak se snažila zachytit nějaký signál.

„Tady jsem,“ pravil Felian měkce.

Aurélie naklonila hlavu za hlasem. O její gazelí postavě a plavých vlnitých vlasech mohli bardové skládat písně, ale výjimečnou ji činil teprve úsměv. Podmanivý a plachý zároveň. Felian se na něj díval rád, zejména když věděl, že jí ho brzo odejme. „Pět kroků,“ řekl a zaujatě sledoval, jak se k němu blíží.

Kdejaký plavenský aristokrat choval cizokrajné ptáky, kteří dokázali opakovat celé věty. Jiní si vydržovali opici nebo rovnou liliputána. Sám Marran měl ve svých službách manželský pár takových lidiček. Felian byl docela skromný, když si vystačil se slepou otrokyní.

Konečně stanula proti němu. Otočil se a poručil jí, aby ho svlékla. Byl to nesmyslný příkaz, protože na sobě nic neměl, ale to vědět nemohla.

Zvedla paže a dotkla se jeho ramen. Zlehka je obkroužila, a když nenašla nic, co by se dalo rozšněrovat nebo odepnout, přesunula se dál na hrudník. Jemně přejela po hladké kůži, pohladila princovy bradavky a sklouzla k bokům. Sesula se dolu, dotkla se nártů a zjistila, že je bos.

Felian nelibě zabručel.

Aurélie se narovнала. Znovu uchopila princovy paže, tentokrát je zkoumala důkladněji. Rukou krátce spočinula na jeho prstech, úplně je přikryla, ale stále nenacházela nic, čeho by se mohla zachytit. Jenom kůži, jemnou a bezchybnou. Tak jí to aspoň připadalo.

Vydala slabý zvuk, z něhož se nedalo poznat, zda je nespokojená s princovým příkazem, sama se sebou nebo s osudem, který jí do takové situace uvrhl. Otrokyní nebyla vždycky a taky vždycky nebyla nevidomá, s čímž byl její pán dobře obeznámen. Zezadu uchopila jeho krk a přejela po ohryzku palci. Udělala to drsněji, než bylo potřeba, a dotkla se Felianových ušních lalůček. V jednom z nich našla náušnici, velkou perlu. Opatrně ji odejmula a poodstoupila tam, kde tušila stůl. Natáhla ruku a ke své úlevě nahmatala hranu stolní desky, na níž stála šperkovnice. Po paměti uklidila perlu a vrátila se zpátky k Felianovi.

Princ se mezitím přesunul do vany a upozornil na sebe šploucháním.

„Svlékni se a pojď za mnou,“ přikázal jí.

Nechala se vést jeho hlasem a pokračovala v cestě, dokud rukou nenarazila do okrajů vany.

„Princi, udělám všechno, co řekneš. Tohle po mně ale nežádej,“ zaprosila.

„Už je rozhodnuto, tak neškemrej,“ dal si záležet, aby zněl podrážděně.

„Snažně tě prosím!“

„Řekl jsem ne.“

„Dovolíš mi ponechat si alespoň košilku?“

„Jsi snad hluchá? Všechno dolu! Hned.“

Aurélie se dotkla tkanice a zatáhla. Bílá tunika se zlatým lemem, oděv palácových otroků, z ní začala pomalu sklouzávat. „Nemůže sem nikdo přijít, princí Feliane?“ Znělo to víc jako prosba než jako otázka.

„Jistěže ne.“

Felian mrkl na postel. Ženy nejevily známky života. Na okamžik pojal podezření, zda si nedopřály víc kouře, než plíce dokázaly snést. Vyslal k bohům tichou modlitbu. Nehodlal zbytek dne trávit likvidací těl.

Slepá otrokyně vklouzla do vany. Voda byla plná vonných bylinek. Dno se ztrácelo pod jejich lístky.

V zrcadle na protější stěně Felian viděl všechno. O tu podívanou by se připravil jen osel. Jak pro sebe slepá hledala místo, šfouchla ho koleny do zad. Zamumlala omluvu a začala pátrat po mycí houbě. Dokud do ní Felian loktem nestrčil, ležela na kraji vany vedle mýdla. Aurélie to nemohla vidět a marně šátrala ve vodě. Jednou, ne-li rovnou dvakrát, prsty zavadila o princovo splihlé mužství. Felian zkřivil rty, jeho tvář ztuhla. Prudce se zaklonil a vklínil zdroj pulsující bolesti mezi Auréliina ňadra. V tu chvíli znehybněla i ona.

„Princi?“ hlesla, ale odpovědi se nedočkala.

Odejdi, odejdi prosím! Žadonil s hlavou stále v místech, které možná jednou, až mu nebude tak blbě, objede jazykem a zlíbá. Snažil se na to myslet, strašně moc to chtěl, a ten had na jeho lebce se stáhl. Snad neviditelná milenka nedokázala proniknout přes dva rudě vztyčené hroty.

„Aurélie, copak tam děláš?“ napomenul ji mírně, když popadl dech.

„Hledám houbu! Nemohu ji najít, princí,“ zamumlala.

„Málo se snažíš!“ Hmátl za sebe a jeden z těch rudých hrotů stiskl. Jemně, zato důkladně.

Vzepjala se a sykla. Plachost z jejích rtů zmizela, teď se chvěly rozkoší. S uspokojením to sledoval v zrcadle na protější stěně. Je báječné být dědicem impéria. Doufal, že stařík bude žít věčně. „Možná bych tě měl poslat do kuchyně mezi myčky,“ vyslovil s pobavením. „Byl by to příhodný trest.“

Když to říkal, už ji nelaskal. Využila toho a vymrštila se. Naklonila se přes okraj vany, až voda vyšpláchla, a konečně se zmocnila mořské houby. Nebyla náhoda, že ji hledala kousek od Felianovy ruky.

Udělala to velice rychle, ale on to přesto stihl. Včas pootočil hlavu a vychutnal si pohled na zrcadlový odraz jejího pěkně tvarovaného pozadí. Na záda se ale ani nepodíval. Ne, o to rozhodně nestál. Možná až bude zkouřený,

ve stavu, kdy mu i ohyzdnost bude připadat krásná, zlíbá Aurélii celou. Dnes ale rozhodně ne.

Nechal ji, aby mu umyla vlasy, a přitom pošilhával po spících ženách. Dělal při tom všelijaké zvuky, aby je vzbudil. Dřív nebo později se musí probrat. Stalo se to, když Aurélie klečela proti němu, potápěla koupací džbán a smývala mu z ramen zbytky mýdlové pěny.

Jedna z žen zvedla hlavu a věnovala mu laškovný úsměv.

Felian na ni spiklenecky mrkl a zalil ji sprškou vody. Několik kapek zasáhlo i druhou z žen. Zívla a probrala se také. Nyní obě se smíchem hleděly na Aurélii.

Slepá dívka upustila koupací džbán do vody. Žbluňklo to a ona otočila hlavu. Nenáviděla tento typ smíchu, ve kterém nebyla radost. Jen touha ubližovat a zranit. Alespoň tak jí to připadalo.

„Princi Feliane, co jsi mi to udělal? Říkal jsi, že kromě nás tu nikdo nebude,“ špitla vyčítavě.

„Řekl jsem, že sem nikdo nemůže přijít, ne že tu nikdo není. A teď se vrať ke mně. Copak? Nevzpouzej se, opravdu bych ti nedoporučoval vzdorovat.“ Výmluvně ji chytil za bok. Přisunula se k němu a objala ho koleno. Její záda tak zůstala nechráněná. Feliana to ale neuspokojilo. Ponechal dlaň na dívčích hýždích, nejdelším prstem vklouzl do nejintimnějších ženských partií a zkušeně je rozkmital. Dívce přešel po tváři poplašený výraz, její tělo však vniknutí přijalo s rozechvěním.

Každý člověk v něčem vyniká. Taranis dokázal zabít Khara Démona. Sagjidara uměla vyhrotit situaci na ostří nože. Marran vládl zemím. Princ Felian byl dobrý v jistém druhu trápení žen. Vše se odehrálo pod hladinou hustě zakrytou sušenými květy a lístky vonných bylin.

„Slíbil jsem, že vám ji ukážu a vy jste nevěřily. Ale já ji tu opravdu mám. Pojdte se podívat!“ zvolal.

Prostitutky vstaly a popošly blíž, aby lépe viděly.

Dívčina záda pokrýval shluk temně zbarvené hmoty. Podobala se rosolovitému tělu parazita, který se přisál na svého hostitele, vzal si z něj vše potřebné a poté zahynul. Jeho zbytky však nešlo seškrábnout. Vrstva zvrásněné kůže se rozlévala od Auréliiiny pravé lopatky přes páteř až k levé kyčli, ale nic magického na ní nebylo. Šlo o obyčejnou spáleninu – kdysi velmi bolestivou, dnes už jen mimořádně ohavnou.

„Bohové, je to tak odporné, jak se povídá!“

„Zpočátku jsem ani nevěřila, že ji tu držíš, Výsosti!“

Aurélie ženy vnímala jen jako dvojici hlasů, které se lišily svým zbarvením. První drněl a druhý bodal.

„Jak to mohla přežít? Lepší by pro ni bylo, kdyby byla mrtvá, obluda jedna. Takhle je všem jenom pro smích! Slyšíš mě, ty malá mrcho! Seš tu všem pro smích! Až jeho Výsost Feliana, dědice Zemí, nad nimiž Modrý měsíc nezhasíná, omrzíš, a věř, příšerko, že ten čas přijde, prodá tě kejklířům. Zavřou tě do klece a nahou tě budou ukazovat za peníze!“

„Tvému pokurvenému fotrovi, příšerko, vděčím za všechnu bídu,“ doplnila druhá z žen. Kruté veselí se z její tváře vytratilo, to ale Aurélie nemohla vidět. „Budu tě urážet, kdykoliv tě někde potkám, zmije! A až tě jeho Výsost Felian daruje komediantům, půjdu se podívat na tvoji hanbu!“

Aurélii se v nevidomých očích zaleskly slzy.

„To stačí!“ ozval se s lehkou nelibostí Felian. „Seberte si šaty a vypadněte. Už vás tu nechci vidět. Před dveřmi čeká člověk, který vás vyprovodí z paláce a vyřídí s vámi finanční záležitosti. Ale nečekejte příliš, vaše včerejší číslo nestálo za moc.“

Aurélie zalitovala, že nemůže vidět jejich výrazy. Možná by jí to přineslo radost. Možná... Ale spíš ne.

„Jsi krutý, princi,“ hlesla, když prostitutky s klením zmizely. V jejím hlase bylo vše, co nedokázala dát do svých očí.

„Ne, Aurélie,“ dýchl jí do vlasů. „Stařík je krutý. Já se jen bavím! A věř, že každou svou radost draze splácím.“

„Opravdu mě chceš prodat komediantům?“ zeptala se s úzkostí.

Prstem obtáhl její zdravou kůži a něžně ji políbil na rty. „Ne,“ zašeptal.

„Tak proč tohle děláš?“ Zaryla mu nehty do ramen a přejela po nich s jemností vzteklé kočky.

Felian zasténal.

Přitiskla mu rty k ušnímu boltci a velice nelibě ho kousla. „Proč, Feliane?“

Pohlédl na stopy jejích nehtů na hrudi a pokusil se odmyslet si odeznívající bolest v ušní chrupavce. „Asi proto, že to můžu dělat a ty mi to dovolíš. Děláš si hlavu z věcí, které nejsou podstatné. Nikdy tě to nenapadlo, Aurélie? Lidi jsou surovci, všichni do jednoho. Dej jim příležitost a oni ji využijí k tomu, aby ti ublížili.“

Felian neměl pro její stud pochopení. On sám by si s radostí vyjmul oči, aby se zbavil svého prokletí. Pomalu a chmurně tomu tak začal říkat. Klidně by podstoupil tělesnou nepohodu, nechal by se zohyzdit na libovolném místě, obětoval by postavení i peníze, vstoupil by do příbuzenského svazku s Kharem Démonem, zkrátka téměř cokoliv. Asi by neměnil své mužství, i když ve chvílích agonie o tom až tak skálopevně přesvědčený nebyl.

„Ale jak?“ zeptala se Aurélie. „Jak jim mám zabránit?“

„Nesmíš dovolit, aby zjistili, jak snadno ti mohou ublížit.“

3. Mořská princezna Sagjidara

„Jen po moři vede cesta ke slávě.“

Plavenské přísloví

Lord Blaguna patřil k předním plavenským velmožům. S mladší generací nesdílel zálibu v hedvábných košilích, barevných vázankách a třírohých kloboucích. Oblékal se do zřasených rouch s okrasným lemem a výšivkami. Nekroutil si kníry, nezastřihával bradku, zato se důkladně holil. Postavy byl rozložitý, ale tam, kde muži jeho generace mívali tuk, byly svaly, a nikdy nevyšel z domu neozbrojený. Léta sloužil v armádě a některé ze starých zvyků mu zůstaly. Dnes ale žádné větší vzrušení neočekával. Ze své výšky necelých dvou metrů poklidně shlížel na prostřenou tabuli.

Důmyslně naaranžované předkrmy tvořily plastické obrazy. Byl tu i model císařské lodi včetně námořníků. Lord Blaguna odhadoval, že jejich figurky jsou uhnětené z barveného třtinového cukru. Další model představoval obchodní brigantinu s palubou přeplněnou zbožím. V miniaturách poznával keledorské sýry a almendorskou šunku. Také nesměla chybět vína – Almendorský svajsk, Keledorské zlato či Veršinské modré, známé též jako Modrý Keledor. A pytle s kořením z tarských provincií. Cukrová brigantina původně patřila jednomu z plavenských sousedů, v době oběda však na ní vlála císařská vlajka. Ta jediná na celém plavidle nebyla k jídlu.

Zvolená symbolika nikoho nepřekvapovala. Plavena znala jen dvojí stav – ozbrojenou neutralitu anebo válku. Po modrém ubruse mířily její lodě k safírovému pobřeží. Mezi skalisky z drahých kamenů rostly maličké palmy a ze středu falešného ostrova tryskala voda.

Blaguna dopil své třetí Keledorské zlato a pronesl tu osudovou větu. Volba slov nebyla náhodná. Všichni věděli, že Sagjidara miluje kuželky. A jako z udělání stála nedaleko odsud nová venkovní dráha.

Návrh lorda Blaguny přijali s nadšením. Sagjidara dokonce s úsměvem a v jeho doprovodu se vydala cestičkou z drcených korálů vstříc hořké budoucnosti.

Plavenský veterán, posilněný vínem, se jí nepokrytě dvořil. Snažila se nedat najevo, jak moc ji to obtěžuje. Jaký my jsme pár, pomyslela si. Všechny ženy se mi teď v duchu smějí. Jestli mě otec s bratrem dají někomu takovému, tak... Tak nic. Jsem princezna, dědička Zemí, nad nimiž Modrý měsíc nezhasíná. Dokážu unést svůj osud, ať bude jakýkoliv.

„Je vám dobře, Jasnosti?“ V hlase jejího společníka zazněla starost, ale ona ji nepostřehla.

„Je mi skvěle, mylordé,“ ujistila ho s úsměvem sladkým jako císařská loď na té prostřené tabuli.

Kuželkárna zdálky připomínala dlouhatánský altán. Postavili ji pod starým, rozložitým fíkovníkem, v jehož dutém kmeni se nedávno usídlil párek opic. Vlastní dráha se skládala z kratší desky pro rozběh a delší pro nához. Ta ústila v tmavém otvoru. Úniku koulí z dráhy zabraňovalo zábradlí. Před letním sluncem a zimními dešti chránila hráče dřevěná střecha. Uvnitř dřevěné konstrukce to ještě stále vonělo po čerstvém nátěru.

Blaguna si vzal od otroka další pohár a otočil ho do sebe.

„Doufám, že se budete bavit, Jasnosti,“ řekl.

„Jistě. Již teď jsem vzrušena.“

Ve skutečnosti se dusila zlostí. Ještě nejsou svoji, a už jí ukazuje její místo: Bav se, princezno! Usmívej se a předstírej; to se teď po tobě chce! Chce to ale ona? V úzkých šatech a botkách na podpatku bude na dráze poskakovat jako králík. Pohlédla na ostatní dámy a spolkla kletbu, kterou by tu od princezny nikdo nečekal. Ženy obsadily místa u zábradlí. Aby to Khar... Jí, mořské princezně, prošel lečjaký výstřelek. Jezdila na koni obkročmo, rvala se jako kluk a měla pravidelné hodiny šermu. To všechno ale byly tolerované výjimky platící jenom pro ni. Plavenské šlechtičny nehrají kuželky. Nekouří vodní dýmku a zbraně jim do rukou nepatří. Nikdy nevystavují pleť přímému slunci, většina z nich neumí plavat a omdlávají, když uvidí myš. Sagjidaře vodní dýmka chutnala. Vznešený lord arcimág jí častokrát dovolil si potáhnout a jednou s bratrem ochutnala densarský hašiš...

S naučeným úsměvem se připojila k ostatním. Hra začala s jejím svolením a bez větší intervence.

Vše probíhalo, jak mělo, dokud zvuk padajících kuželek nepřilákal pralesní opičky. V dutině mohutného fíkovníku se objevil čumák jedné z nich. Byl tam tak dlouho, až to vypadalo, že ke stromu patří. Někde v polovině hry se opice rozhodla předvést světu i zbytek těla. Byl to podivuhodný tvor. Na první

pohled připomínal všechna možná zvířata jen ne opici. Zbarvením a huňatým ocasem se nejvíc podobal lišce s tváří rozmrzelého dědka, zuby měl ostré jako šelma, hlas jako dravý pták a když se chystal ke skoku, vypadal jako přerostlá veverka. Nejpodivnější byla právě hlava. Z dlouhé štětinaté srsti zářil úplně holý obličej. Měl barvu syrového masa a končil chlupatým límcem.

Jediným dlouhým skokem se opice přenesla z větve na větev a zamířila ke kuželkárně. V dutině zasvítit další čumák takřka identický s tím prvním.

Dvořané, zabraní do hry, si nových diváků zatím nevšimli.

K Sagjidařině tiché zlosti si Blaguna vedl skvěle. I přes pokročilý věk, tělnatost a všechen vypitý alkohol na hlavu porážel mladší soupeře. Dámy pištěly nadšením a po očku sledovaly princeznu.

Předstírala zdvořilý zájem. Nakonec s Blagunou zůstal na dráze jen tmavovlasý mladík v úzkých nohavicích a vestě bez rukávů.

„Jste na řadě, pane,“ pravil Blaguna a poručil si další Keledor. Jeho červený nos prozrazoval, že už nějaký ten džbán v sobě má.

Blagunův soupeř předvedl obecenstvu bílé zuby. Působil jako někdo, koho jen tak něco nerozhází. Sagjidařa se marně pokoušela jeho přidržený obličej někam přiřadit.

„Tenhle hod bude rozhodující,“ upozornil Blaguna, který už měl svůj hod za sebou. Podařilo se mu pokácet všechny kuželky kromě mága. Ten byl po císaři nejmocnější figurou.

„Ne,“ řekl bezejmenný mladík. „Přenechám svůj hod její Jasnosti Sagjidaře. Ať její spanilá ručka rozhodne o výsledku hry.“

To byla hozená rukavice. Sagjidařa měla ukázat dobrou výchovu a s poděkováním odmítnout. Pohnula odhodlaně rty: „Tak velké naděje rozhodně nesmím zklamat.“

Blaguna rozestavěl kuželky. Zvolil klasický způsob s císařem uprostřed, pouze mága, který byl také za velký počet bodů, umístil hned na začátek. Tím Sagjidaře usnadnil práci. Spiklenecky na ni zamrkal.

Ani trochu ji to nepotěšilo. Předem to znevažovalo její hod. Navenek na sobě nedala nic znát. Její rozhodnutí možná nebylo moudré. Ale má narozeniny. Může si dovolit výstřednosti. Co by se mohlo stát? Vybrala si jednu z lehčích slonovinových koulí.

Všechny oči byly upřené k dráze a nikdo nezkoumal, co se děje nad ní.

Opice, která předtím koukala z dutiny fíkovníku, zmizela uvnitř stromu. Za chvíli se objevila a zase zalezla zpátky do vykotlaného kmene. Vybírala odtamtud spící netopýry a cpala si je do tlamy. Její družka se zatím přenesla na stříšku kuželkárny.

Sagjidara zamířila do středu dráhy, vysoké podpatky ji situaci nijak neusnadňovaly, a úspornými krůčky se vrhla vpřed. Zlaté náramky na nahé paži zacinkaly. Špičatá botka se zastavila těsně před čarou, za níž začínala náhozová deska. Princezna švihla paží, když ji ochromil Blagunův smích. Nakrátko ztratila koncentraci, ale neměla čas zjišťovat, co se děje. Koule už svištěla drahou.

Bumtarata, bum! Kuželky se řítily k zemi. Sagjidara je porážela jednu po druhé. Ale ne. Mág umístěný na kraji desky zůstal ušetřen. Jenom on. Aby do toho Khar praštil! Blaguna se stále řehtal. To už zněl smích téměř ze všech hrdel. Smějí se snad jí? Zrudla a zařala ruce v pěst. I jí v žilách kolovala pověstná marranovská prchlivost.

Vyběhla ven a spatřila viníka.

Na střeše kuželkárny předváděla uměleckou etudu druhá opice. Tu kráčela po dvou jako čáp, tu ručkovala po okraji, pitvořila se u toho a vystrkovala na obecenstvo nejméně malebné partie.

Sagjidařiny rty se užuž stahovaly k úsměvu. Katastrofa byla zažehnána.

Skoro.

„Jasnosti... děkuji... za... vítězství!“ zafuněl Blaguna celý zpocený od smíchu.

Obrátila k němu svou líbeznou tvář. Ústa se smála, ale z očí sálal odměřený chlad.

Velmož zafrkal. Už toho měl akorát dost. Snažil se jí zavděčit a ona...? Jak se to na něj právě podívala? Jako na skvrnu na vojenském kabátě. Je to rozmazlená holka, která by zasloužila ohnout přes koleno. Kdyby ji aspoň bylo za co chytnout. Vykostěná fuchtle! Až budou svoji, pořádně si ji vykrmí a jediný pohyb, který jí dovolí, bude ten v posteli. A až mu zajistí právo na plavenský trůn, strčí ji pod zámek. Tahle potrhlá ženská rozhodně nebude vychovávat jeho syny.

Důvěrně se k ní naklonil a přitiskl jí rty takřka k uchu. Později si nedokázal vybavit, co všechno jí tehdy šeptem slíbil, ale musela to být nejméně polovina z toho, na co předtím myslel. Zatracený Keledor! Při hře se zapotil a byl cítit jako žok vína.

Sagjidara zúžila oči a odtáhla se od něj. „Takhle si představuješ lásku?!“ Zatímco on šeptal, ona křičela. Připomínala šelmu chystající se ke skoku.

Blaguna se zamračil. Jeho vstupenka na císařský stolec je drzejší, než myslel.

Ještě však neskončila:

„Nech si o mě zdát, a ať tvé fantasie nejsou příliš špinavé! Dokud moře bude slané, do našeho rodu se nepřiznání hovnivál jako ty!“ V Plaveně žil jen jeden muž, kterého by si byla ochotná vzít. Blaguna jím rozhodně nebyl.

Tvář starého veterána získala barvu zralého lilku. Nemohl věřit, co si k němu dovolila. Veřejně ho zostudila! Takhle dopadá svobodomyslná výchova mladých princezen! Bude ji toho muset naučit ještě dost.

Rozhodl se s tím začít hned teď. Natáhl ruku a pokusil se jí vytnout políček.

Sagjidaře se zatmělo před očima. Tušila, co přijde. Měla facku s hrдостí přijmout a pak zavolat strážce. Blaguna by skončil ve vězení a ona by s ním byla hotova jednou provždy. Útok na princeznu se trestal smrtí. Namísto toho ale hbitě uhnula. Nebylo to strachem z ponížení a z bolesti. Toho památného dne ji zradily reflexy. Její vlastní ruka se intuitivně dala do pohybu, dlaň našla velmožovu měkkou tvář a vtlačila do ní rudý otisk.

Blaguna byl v šoku. Kdyby na něj zaútočila jeho vlastní židle, překvapilo by ho to míň. Než se vzpamatoval, schytl ještě dalších pár ran.

„Tohle mi zaplatíš, ty drzej spratku!“ zařval a sáhl po meči.

Sagjidara odkopla nepohodlné boty. Rozkročila se a dýkou, kterou tajně nosila pod šaty, rozřízla od rozkroku dolů sukni bránící jí v pohybu. Muži lačně, ženy se skrytou závistí zírali na její dokonalé nohy, v půli stehem mizící v krajkových nohavičkách spodního prádla.

„Jasnosti!“ vyhrkl mladík, který jí předtím přenechal svůj hod. „Dovol mi hájit tvou čest!“

„Děkuji, neznámý pane!“ sykla. „Když dovolíš, půjčím si tvůj meč!“ Jeho zbraň držela dřív, než se zmohl na odpověď. „Místo pro princeznu a jejího nápadníka!“ vykřikla a obrátila se zpátky k Blagunovi. „Tak ty mě chceš otočit na záda, kanče? Uděláme to, ale po mém!“

Opilý veterán zařval nesrozumitelnou odpověď a vrhl se na ni.

Okamžitě se kolem nich utvořil kruh. Dokonce i opičí exhibicionista, který předtím přerušil představení, aby se poškrabal na zadku, je zvědavě pozoroval.

První zběsilý výpad odklonila, a ještě se u toho smála.

Její protivník se choval jako smyslů zbavený. Z očí mu zbyly jen nenávistné rudé štěrby. Pokusil se z ní volnou rukou strhnout šaty, čímž by ji definitivně zostudil. Byl však zavalitý a ona zas mrštná. Uskočila.

Rozhodl se, že ji mečem škrábne. Tak ošklivě, aby se to nikdy úplně nezahojilo. Jestliže s ním odmítá zplodit následníka, postará se, aby na něj měla jinou památku.

Sagjidara proklouzla kolem ostří a vedla ránu z boku. Blaguna nestačil výpad vykryt a poroučel se na udržovaný trávník.

Princezna ho složila košem meče. Plácla jím svého nápadníka přes hlavu a kovové pruty zafungovaly jako boxer.

To už přibíhaly stráže, které někdo stačil zavolat.

Veterán se ještě pokusil zvednout, krásně tvarovaná nožka ho ale tvrdým úderem patní kosti poslala zpět do trávy. Kromě četných pohmožděnin měl nejspíš i zlomená žebra.

Sagjidara vrátila bezejmennému mladíkovi jeho meč. Boj skončil. Otočila se ke strážím: „Postarejte se o toho zpráskaného psa!“ Po těch slovech proklouzla hloučkem zkoprnělých hostů a rozběhla se pryč.

Zastavila se teprve, když si byla jistá, že je sama. Nacházela se v odlehlé části zahrad. V palácové zdi zela nenápadná dvířka. Odemkla je a vstoupila dovnitř.

Nacházela se v tajné části paláce, ve výduti mezi zdmi.

Přitiskla zpocenou dlaň na stěnu a poslepu zamířila do své komnaty. Celý palác byl protkán labyrintem dřevěných šachet a postranních chodbiček. Jejich rozmístění Sagjidara znala z paměti. Jako holka se tamtudy něco nalezla. Nepotřebovala k orientaci světlo a za dusné přítmí byla vděčná. Alespoň nemusela myslet na žalostný stav, v jakém ji viděli. Její trávou obarvené nohy a nevšední rozparek budou oblíbeným tématem dvorních klepen ještě dlouhá léta.

To, co právě udělala, byla chyba. V tu chvíli ještě netušila, jak moc velká.

4. Malenský princ Felian

„Jsem nemocný. Umírám. Má nemoc se jmenuje Život.“

Felian

Po osvěžujícím dopoledni přinesl den jen samé útrapy. Felian se musel obléct do parádní uniformy císařské gardy. Byla z neforemného bílého sukna, každý flek na ní vynikl, a on ji nenáviděl. Na tom nic nezmohly ani černé límcové výložky, zakončené zlatým lemem, a kapsa zdobená zlatým knoflíkem, pod níž zářil kulatý znak impéria, zlatá palmová ratolest. Také čapka s černým chocholem připomínala větrem smýkaný vrcholek toho v Plaveně tak oblíbeného stromu. K mučícímu úboru patřily nablýskané holínky. Úplně nejhorší ale byla šavle. Pochvu projasňovala perleť a zlato, až to překračovalo hranice vkusu. Obdobně přezdobená byla i rukojeť. Felian se obával, že by s tím maximálně mohl vzít někoho po hlavě. Jenže stařík byl armádou posedlý a na vojáky si hrál na veřejnosti i doma.

Felian po odpolední svačině s otcem netoužil. Raději by se prospal, ale když už ho stařík pozval, nedalo se odmítnout.

Nasadil neutrální výraz a zamířil do části paláce, které v duchu říkal „starcovna“. Sotva opustil své „hašíšové doupě“, připojila se k němu osobní stráž. Dvojice mužů v letní uniformě bez chocholu a zlaté parády, s mnohem efektivnějšími zbraněmi, než měl on sám. Doprovodili ho ke kovem pobitým dveřím. V interiéru, kde jednotlivé místnosti často oddělovaly jen šňůry vrtaných korálků, to působilo paranoidním dojmem.

Dál už s Felianem směl jen otcův důvěrník. Byl to ohavný stařec, který pamatoval ještě Felianovu babičku císařovnu Ojidaru. Felian nebyl žádný dlouhán, otcův důvěrník mu ale sahal sotva po ramena a jestli měl nějaké jméno, nedokázal si je vybavit. Na dvoře mu nikdo neřekl jinak než Padrtka.

Starý otrok ho zavedl do jídelny.

Felian usedl ke stolu a přelétl očima obsah. Vejce s uzeným lososem, lanýžová omeleta, kozí sýr s houbami, pečená parmice s kousky rajčat, krevetový salát, medové koláčky. Zvolil si lanýže.

Stařík vstával před východem slunce, snídal jen střídavě a další jídlo míval až odpoledne. Jeho jídelní lístek úplně postrádal oběd. Císař ho pravidelně nestíhal. Felian se vstáváním nespěchal, zato stíhal vždycky všechno. To, že pro něj otec dal poslat, nevěstilo nic dobrého. Musela se stát nějaká nepříjemnost. Když míjel princezniny komnaty, zachytil rozhovor dvou otrokyň. Těch několik slov, která mohla být důležitá, znělo: „Její Jasnost“, „kuželky“ a „zahrada“. Z toho vydedukoval, že Sagjidara zase ztropila skandál, za což jí byl vděčný. Jako ostatně za cokoliv, co odvádělo pozornost od jeho vlastních výstřelků.

Jídelnu rozezněl dupot císařových vojenských škorní. Felian si otřel bradu a odstranil jídlo z vousu, který si pěstoval.

Marran byl oblečený v té samé parádní uniformě, v jaké se potil syn. Shodně s ním měl tmavé vlasy, které také nosil svázané v koňský ohon, a dlouhý vous si tvaroval do téže špičky. Tím ale veškerá podobnost končila. Císař se i v pokročilém věku těšil pevnému zdraví a pod nažehleným sukнем mu vystupovaly svaly.

Přistoupil ke svému synovi a udeřil ho do tváře.

Stalo se to tak rychle, že Felian nestihl ani vykřiknout. Obličej mu zapulsoval prudkou bolestí a z nosu se mu spustila krev. Nevšímal si toho. Stiskl zuby, aby o ně nepřišel, a dál pokud možno netečně zíral před sebe.

Marran se napřáhl a vyřal synovi další políček tentokrát z druhé strany.

Felian ránu čekal a podařilo se mu hlasitě vykřiknout. Snažil se, aby se mu hlas chvěl ponížením.

Dvůr a jeho tanečky. Kdyby on byl císařem, a upřímně doufal, že nikdy nebude, buď by vzal své ratolesti takové, jaké jsou, nebo by se je pokusil razantně změnit. Stařík ale uvízl někde v půli cesty. Rány a řev, který by postavil na nohy mrtvého, k ničemu nevedly. Chyba, ušklíbl se v duchu. Vedlo to ke stejnému výsledku jako densarský hašíš. K dokonalé netečnosti.

Vytáhl z náprsní kapsy uniformy čistý kapesník. Zmačkal v dlani tuhý krajkový lem a měkkou částí látky setřel červenou kapku, která se mu začínala utvářet pod levou nosní dírkou. Poté kapesník přeložil a přísál jeho konec na rozseknutý ret. Byl nejvyšší čas. Rudá stružka si razila cestu po ohryzku. Podařilo se mu ji zastavit těsně nad límcem uniformy.

Padrtka to sledoval bez mrknutí oka. Kdyby ho Felian dobře neznal, myslel by si, že je zkoušený zrovna tak jako on sám.

„Co tě tak rozlítilo, otče?“ promluvil, když první nápor hněvu pominul.

„Ty!“ ukázal na něj Marran obviňujícím prstem. „A tvá zkažená sestra.“

Felian si podepřel hlavu. Pomyslel na něžné mučení, které chystal pro Aurélii, a se stoickým klidem očekával otcův výstup.

Marran ho nezklamal: „Jsi můj dědic, ale chováš se jako nějaký dekadentní alchymista!“

Felian v duchu zasténa. Stařík narážel na jeho zálibu v návykových substancích. Nejdřív to schytá sám za sebe a pak znovu za Sagjidarů. Ještě aby tak po něm otec nechtěl nějakou radu. Sestra nakonec vyvázne bez trestu. Jako pokaždé, pomyslel si trpce.

„Odevšad slyším o tvém nočním hýření. Ani trochu mi to není příjemné! Zahanbujes nás všechny! Máš štěstí, že v tvém případě ztrácí kariéra v armádě význam. Zvažoval jsem císařské loďstvo, ale i to by bylo příliš riskantní. Tvoje churavějící tělo by se rozpustilo s první větší vlnou. To ale neznamená, že budeš dál utrácet moje peníze! Jsi slaboch, ale já tě nenechám se jen tak válet. Mohl bys sedět v radě, poslouchat stížnosti a rozhodovat o nich. Převzít konečně odpovědnost a začít dělat to, pro co ses narodil. Hrabat se ve sračkách, jako to dlouhá léta dělám já! Ale co děláš ty? Obklopuješ se bandou vyžírků a kurvíš se s holkama z ulice!“

Svěsil ramena. Ta slova prošla jeho drogou otupělou myslí s ostrotí čepele. Myslel si, že už je vůči takovým řečem imunní, ale otec mu zase dokázal, že ne. Že i on, dědic Zemí, nad nimiž Modrý měsíc nezhasíná, princ malenský, je stejně zranitelný jako každý jiný člověk.

V tu chvíli se nenáviděl. Ne za to, čím se stal, ale za to, čím se narodil. Otec zdaleka neinvestoval tolik času a peněz do jeho výchovy, jako tomu bylo u Sagjidarů. Marran nepočítal s tím, že by mohl dospět, natož aby dosedl na trůn. Dnes ale z nějakého důvodu svůj názor změnil. Felian se přestal litovat a zostražitěl.

„Okolnosti mě nutí začít na tebe přesouvat část mých povinností. Máš nějakou představu, jak bys mi mohl být užitečný?“

„Myslíš to vážně, otče?“ optal se velmi bděle, a teprve když se dočkal příkývnutí, pokračoval: „Mohl bych předsedat nejvyššímu soudu a vnášet mezi rozhádané poddané mír. Není to fyzicky náročné a tobě bych tím odlehčil.“

„To nezní úplně špatně,“ odvětil s věcnou samozřejmostí císař. „Vidím, že své místo ve společnosti vnímáš. Měl jsi s tím za mnou přijít dřív.“

Felian spolkl zklamání. Právě ukázal, že není úplný břídil a čeho se mu dostalo? Zase jen pokárání. Být na jeho místě sestra, otec chrochtá blahem.

Samozřejmě měl svoji odpověď přichystanou předem. Věděl, že ten den nastane, pouze doufal, že to nebude dnes. Sagjidara musela udělat kolosální botu. Však se to brzo dozví. Rozhodl se, že jí to při nejbližší příležitosti vrátí. Nedokázal si představit větší nudu než předsedat soudu. Nešlo o hrdelní zločiny, natolik Marran ještě při smyslech zůstal, ale o věci daleko prozaičtější, jako byla manželská nevěra, majetkové spory, nactiutrhačství, mravnostní delikty... Dlouhé hodiny bude poslouchat, jak na sebe poddaní lepí špínu. Ale mělo to i světlé stránky. Během jednání se dalo pospat i sesbírat pikantní informace. A pak tu byly boční příjmy, při Felianově nákladném životním stylu značné lákadlo.

„Otče, ty mi chceš ještě něco sdělit,“ nadhodil. „Nemá to náhodou něco společného s mojí sestrou?“

Marranova tvář zešedla. „Sagjidara se zbláznila.“

Pro některé obyvatele paláce to nebyla žádná novinka. Felian odložil už nepotřebný kapesník a počkal si na vysvětlení.

Císař mu celkem přesně vylíčil, k čemu v kuželkárně došlo. Bylo to nanejvýš úsměvné, kdyby se to nestalo v Plaveně, na císařském dvoře, navíc princezně. Ale i tak by to nejspíš přešel. Ano, přešel by to stejně jako další Sagjidařiny výstřelky, kdyby se to nezačínalo dít denně. V tomhle Felian otce chápal.

„Kde je sestra teď?“ zeptal se věčně.

„Pokusila se utéct vnitřní částí paláce. Stráže ji zadržely u jednoho z východů. Ví, že to přehnal, ale odmítá nést následky. Rvala se s nimi jako zvíře. Dal jsem ji do chládku, aby se uklidnila.“

Felian spolkl náznak překvapení. „Takové chování by si neměla dovolit ani princezna. Pokud to necháš být, otče, ukážeš slabost. Příště to bude mnohem horší.“

„Nebude žádné příště,“ ucedil císař. „Tomu musíme zabránit. Poslouchám tvé návrhy. Jsem svolný téměř k čemukoliv, jen když se to nebude opakovat. Ber to jako malé cvičení. Jednou budeš řešit daleko horší spory, synu.“

Vážně pokýval hlavou. „Musí si to zapamatovat.“

„Pokračuj,“ vybídl ho císař.

„Zapamatovat napořád, jestli mi rozumíš, otče.“

Císař tázavě pozvedl hustá obočí. Felian si v duchu poblahopřál. Konečně otce zaujal.

„Říkal jsi, že jsi ji dal do chládku jako nějakého zločince. Tak s ní podle toho nalož. Co by se stalo jiné ženě na jejím místě?“ Felian přivřel oči, dotkl se temena hlavy a beze spěchu přešel dlaní po vlasech. „Dostala by několik ran bičem přes záda a na památku polibek žhavým železem na rameno. Sagjidara je princezna, tak bych na tradici nelpěl a to cejchování vynechal. Její kůži bych ale nešetřil. Bolest a ponížení, na jaké není zvyklá, by měly k jejímu zkrocení stačit.“

Marran přimhouřil oči: „Zvážím to. Ale co lord Blaguna?“

„Říkal jsi, že ho agresivně napadla a veřejně zostudila. Kdyby byla muž, měl by právo vyřešit celou věc soubojem. V jejím případě něco takového nepřipadá v úvahu. Ještě pořád mu ale můžeš nabídnout sestřinu ruku jako satisfakci. Je to ctižádostivý člověk. Zbičovaná nevěsta ho od naplnění jeho snů neodradí.“ Naopak to toho starého ochlastu nejspíš víc nabudí, ale to si Felian nechal pro sebe.

„Vidím, že máš přehled,“ zasmál se císař beze stopy pobavení.

Felian pokrčil rameny. Přes počáteční útrapy byl dnešek jeho šťastným dnem.

5. Mořská princezna Sagjidara

„V jednu chvíli jsem myslel, že mě zabije. Možná by to tak bylo lepší. Mnou by vymřeli Gerondovci po meči. Jí po přeslici. Až by ji popravili, staříkovi by jeblo. Kéž by můj duch směl být u toho!“

Felian

Převalila se z boku na bok a sykla. Nikdo ji tu nenavštívil. Neošetřili ji, nedonesli nic k jídlu, ani jí nenabídli čisté oblečení. Stále měla na sobě zbytky svých svátečních šatů.

Zamyšleně pohlédla na stěp z roztráštěné sklenice. Do rozednění zbývalo několik hodin. Natočila hlavu k jedinému oknu umístěnému ve výšce, kam nemohla dosáhnout. Do svítání tu neblahou záležitost vyřídí.

Někdy kolem půlnoci ji vyrušilo škrabání na dřevo. Nejdřív myslela, že je to jedna z palácových koček. Zvuk se však opakoval s takovou neodbytností, že ji to nakonec zvedlo z pelesti. Ve tmě dotápala ke dveřím. „Kdo je tam?“ sykla.

„Jasnosti, to jsem já, Tanšíd,“ odpověděl rozřesený dívčí hlas.

„Bohové!“ Nakrátko zatoužila svou věrnou otrokyni obejmout. Rychle se za nečekaný projev slabosti zastyděla a již klidným hlasem pokračovala: „Tanšíd, tady být nesmíš. To přece víš. Vrať se k sobě a nedělej si zbytečné problémy!“

„Jasnosti, přišla jsem tě varovat. Chystá se za tebou lord arcimág!“

„Co... On...?“ Sagjidaře se zasekl hlas v hrdle. Představa, že se s ním setká prakticky nahá, zpocená a s kůží plnou potupných podlitin, ji děsila víc než pomyšlení na sebevraždu. „Za jak dlouho tu bude?“ zeptala se věcně.

„Každou chvíli!“

„To nejde! Tanšíd, zdrž ho! Vyříd' mu, že ho teď nemohu přijmout. Nehodilo by se to. Potřebuji se na to přichystat. Učesat si vlasy a převléct se. Má milá, kdybys mě jen viděla!“

„Jasnosti, jak to mám udělat?“

„Vypros si od něj klíč. Řekni mu, že nic neprovedu, a přines mi sem nějakou vodu, abych se mohla očistit, a taky šaty. Ty potřebuji vůbec ze všeho

nejvíc. Vyber modré, ty víš které. A k nim nějaké pěkné boty. On na nás mezitím počká vedle. Pokud mě paměť neklame, kousek od téhle díry je návštěvní místnost.“ Sagjidara se zatvářila kysele. I odsouzení, zvláště ti urození, směli občas přijímat návštěvy. „Bohové, doufám, že je tam čisto! Jeho důstojnost snad příliš neutrpí. Hlavně, ať mu tam přinesou něco k pití a dýmku!“

Když později způsobně seděla na židli, a mžourala do mihotavého světla svícnu, který Tanšíd přinesla, stále nechápala, jak rychle ji dokázala otrokyně ustrojit. Škoda, že zapomněly na parfém. Bylo to k vzteku, ve svých komnatách měla truhlici plnou vůní. A teď, když se to hodilo, neměla po ruce ani kapku vonné směsi. Nadzdvihla povadlé koutky rtů, v zámku právě zavrzal klíč.

„Princezno,“ pravil Zvin s mírným úsměvem, „slyšel jsem, že jsi měla rušné narozeniny.“

Potlačila nutkání poposednout. Tělem jí stále proudila potupná horkost, ale snažila se ji ignorovat. Sepjala ruce v klíně a čekala na další arcimágova slova. Věděla, že z pouhé lítosti by sem k ní uprostřed noci cestu nevážil.

Došel k posteli, uhladil lem ve spěchu stlané přikrývky a usedl na pelest. Jinde místo nebylo.

„Tvůj vznešený otec, nechť mu bohové dopřejí pevné zdraví, postrádá smysl pro humor. Je to vážné, Sagjidaro.“

„Jsem připravená nést svůj osud a nikoho z toho neviním,“ pronesla předem připravená slova.

„To mě těší. Bude to veselá nebo smutná svatba?“

„Lorde arcimágu...“ Hořce se usmála. „Žádná svatba nebude.“

„Dovolíš své hrdosti, aby tě úplně zničila?“

„Když se to nestane dnes, stane se to zítra. Mohla bych žít v přetvářce, ale já o takový život nestojím. Můj bratr mi řekl, že tady v Plaveně princezny nemají žádnou volbu. Nesouhlasím s ním. Jedna volba existuje vždycky. A já si ji vybrala, lorde arcimágu.“

„Mé obavy nebyly zbytečné. Opravdu otce o milost nepožádáš?“

„K čemu by to bylo?“

„Ne všichni jsou tak hrdí jako ty, princezno,“ potřásl hlavou. „Život není prokletí. Je to dar. A já nebudu svědkem toho, jak s ním plýtváš. Zbývá poslední možnost. Půjdu za tvým otcem a přimluvím se, aby zmírnil tvůj trest.“

Plavenské právo připouští změnu rozsudku smrti ve vyhnanství. Není to moc, ale víc ti za současné situace nabídnout nemohu.“

Překvapeně na něj pohlédla. To není pravda. Je to velmi mnoho. A ty to dobře víš, dodala v duchu. Skutečně by to udělal? Kvůli ní? Lichotilo jí to, a to nemálo. Cítila však, že by se měla snažit mu to rozmluvit.

„Tvá přímluva bude mít jistě velkou váhu, lorde arcimágu. Velice si toho cením. Bojím se ale, že otec na to slyšet nebude. Zbytečně se vystavíš jeho hněvu,“ pravila.

„Děkuji, že si děláš starost, princezno. Ale na prchlivost tvého otce jsem si už zvykl,“ usmál se Zvin. „Objednám se k němu hned ráno. A ty už se dál netrap. Tvé vyhnanství nemusí být kruté a svůj osud nemusíš sdílet sama.“

„Jak to myslíš, lorde arcimágu?“ Sagjidara se na rusovlasého čaroděje pátravě podívala. Ani si netroufala domyslet. Přesto ji to napadlo. Sklopila oči, jako by tím mohla ten nový jed ze srdce vypudit.

„Nepošlu tě na moře samotnou a bez prostředků, Jasnosti. Alespoň to ti slíbit mohu. Ale něco za to od tebe budu chtít.“

Pozvedla tázavě oči. Samozřejmě, že s ní nepojede osobně. Neopustil by pohodlný palácový život a slibnou kariéru. Samozřejmě...

„Slíbíš mi, že si nesáhneš na život.“

Z jeho úst to zaznělo jako bodnutí šavlí. Nemusel to vyslovit tak tvrdě, ale měl k tomu důvod. A ona měla přikývnout a s vřelými díky ho propustit. Možná ho z vděčnosti políbit. Na tvář nebo na ruce? Raději to druhé. Nepřekvapila by ho, ale potěšila. Mágové jsou ješitní. Všichni bez výjimky. Patříčná úcta je na místě.

Sagjidara povytáhla obočí: „A když ne?“

Udělal těžko postřehnutelný pohyb a najednou stál těsně u ní. Tyčil se vysoko nad ní. Oběma rukama jí sevřel hlavu, takže se cítila jako v kleštích, a donutil ji čelem se dotknout jeho hrudi.

„Tohle srdce tluče pro Plavenu,“ pronesl o poznání mírněji. „A Plavena jste vy všichni. Tvůj přísný otec, tvůj nedokonalý bratr a ty sama, princezno Sagjidaro, dědičko Zemí, nad nimiž Modrý měsíc nezhasíná. Ti, kteří tě zítra od svého prahu odeženou, mohou za několik let žádat tvých služeb. Tak už to chodí. Lidé stárnou a poměry se mění. Ty jsi však mladá. Využij času, který máš, nezanevři na svou zem a nechtěj srdce, které pro ni tluče, rozpoltit!“

Zůstala strnule sedět. Připadala si jako zkouřená densarským hašíšem. Stál u ní tak blízko, jak by nikdo u princezny stát neměl. Hladil ji po vlasech, jeho vůně se mísila s jejím pachem, a přitom předříkával podivné vyznání. Jeho šat na její rozpálené tváři příjemně studil a ona se urputně snažila nemyslet na to, co je pod ním.

Vzpamatovala se, až když se od ní odtáhl. Zřejmě pochopil nevhodnost situace. Co jí to naznačoval? Nechtěj to srdce rozpoltit! Celou tu dobu, kdy ji od jeho těla dělila pouze tenká vrstva látky, se snažila zaslechnout... Co vlastně? Tlukot srdce, které alespoň z části bilo pro ni. Žádný zvuk neslyšela. Arcimágova hrud' působila dutá. Jako vejce, které nějaký umělec pokryl krásným vzorem, ale předtím je důkladně vysál.

Ne muž z masa a kostí, ale prázdná skořápka. To byl jediný muž, se kterým by byla ochotná sdílet společnou budoucnost.

6. Vznešený lord arcimág

„Být stvůrou... Je to příjemné nebo nepříjemné? Vzdát se toho je nemyslitelné.“

Zvin

Bděl ve svém úsporně zařízeném kabinetu osvětleném poslední dohasínající svící. Skláněl se nad papírem a hořící knot vrhal na jeho tvář rudé odlesky. Brk téměř neslyšně klouzal po papíru, dokud on sám neodložil pero a nepromnul si spánky. Světlo plamene sklouzlo z rozepsaného listu na knihu položenou hned vedle. *Telepatie a další spřízněné magické disciplíny*, stálo na deskách. Autorem byl sám Alwarin, mocný mág a hlava Univerzity magie v Albireu.

Zvin znovu uchopil brk. Když si ten úkol dával, netušil, na jak únavnou cestu se pouští. Všechno, co o té pozoruhodné moci zjistil, hodlal přenést na papír. Nedělal to pro osobní potěšení a pro slávu už vůbec ne. Dělal to pro své žáky. Bylo jich čím dál víc a on už na ně neměl čas tak jako dřív. Z těch nejlepších vyrůstali budoucí mistři, a právě pro ně psal svoji knihu. *Psionika není magie*, zněl pracovní název. Mágem se člověk mohl stát svou pílí, psionikem se narodil.

Fascinovala ho zdánlivá neexistence pravidel, jejichž nalezení činilo z mravenčí práce nadlidský úkol. Snažil se uchopit každou odnož psionického talentu a pokoušel se ji zmapovat. Najít její hranice a posunout je o kus dál. To, co u jednoho začínalo jako triviální čtení myšlenek, u jiného přecházelo ve vtisknutí své vůle jinému subjektu. Někdo nevnímal strasti těla a dokázal dlouhé hodiny levitovat, jiný mohl pouhým dotykem přetrhnout nitky života.

A on... On? On stál mimo všechny lidské i božské zákony a pravidla. Ale o něm toto pojednání být nemělo. Na to měl jiné svazky.

Podruhé odložil brk a podepřel si čelo protkané dvojicí klikatících se čar. Jeho čas plynul jinak než čas obyčejných smrtelníků. Nestárl, a když chtěl, mohl vypadat na jakýkoli věk. Poslední léta záměrně udržoval přirozený běh času. Čelo nechal pokrýt vráskami a několik jich přidal také kolem očí. Jednou

dokonce zvažoval, zda do rudých vlasů neváplést stříbrný pramen. K roli moudrého učitele a mentora se stříbro ve vlasech hodilo. Za žádnou cenu nesměl dovolit marnivosti, aby ohrozila image člověka, na něhož si tu hrál. Nebyl by jediný, kdo záměrně stárnul. Tušil, že Alwarin, kapacita mezi mágy, by na sebe mohl vzít jakoukoliv podobu, přesto vystupoval výhradně jako důstojný stařec. Zvin neplánoval zajít tak daleko. Zamýšlel zůstat někde kolem padesátky. Těch pár let, která mu dle lidských měřítek měla zbývat, k naplnění cíle postačovalo.

Zanechal úvah, protože se v dosahu jeho moci vyskytla komplikace. Plížila se chodbou až ke dveřím, kde přešla v nesmělé zaťukání.

Zvin si povzdechl. Jeho schopnosti ho dělaly citlivým k vnějším vlivům. Obzvláště nepříjemný pro něj byl telepatický jekot žáka, který se vlastní nerozvážeností dostal do zoufalé situace. Dnes ale o nic takového nešlo. Tohle byla spletitá záležitost. Jeho plánů se týkala jen okrajově, přesto ji nemohl zanedbat.

S povzdechem odložil psací potřeby, poskládal obličej do netečné masky, a dovolil otrokovi vstoupit.

„Lorde arcimágu, odpusť za vyrušení, ale nějaký mladý pán s tebou chce mluvit. Říká, že je to naléhavé.“

Zvin zamířil osten pozornosti do té části domu, kde se „mladý pán“ nacházel. Téměř hmatatelně ucítil jeho vědomí. Zářilo jako maják v moři tmy, jejíž kalné vody tu a tam pročísl živý sen nebo noční můra nějakého žáka.

Hostova mysl nejevila sebemenší stopy rozrušení. Zpodobňovala absolutní lhostejnost hraničící až s emocionální prázdnotou. Uvnitř zachytitelné slupky se netřepotaly žádné tužby, strach ani nevhodné myšlenky. Vše bylo pečlivě utříděné, zbavené pozlátka i špíny. V zrcadle té mysli skutečnost nabírala ostrosti diamantu a sebe patrný náznak emoce zmíral jako zapadající slunce. Zvin ale věděl, že pod tím vším by se mohly nacházet nedozírné poklady. Tajemství stará tisíce let, informace cennější než život. To a mnohé další tam mohlo být uzamčené na zámek, který nezlomí žádný čin. Ale dost možná, že z těch duchovních klenotů se tam nenacházel ani jeden a ona chladná mysl nebyla než prázdnou skořápkou.

I pro zkušeného psionika by byl oříšek ochranný val otupit a proniknout až do dřene samotné podstaty hostovy mysli. Zvin se nenamáhal plýtvat schopnostmi.

„Nu, nějak se snad představil?“

„Mluvil o sobě jako o Kejklíři, vznešený lorde arcimágu.“

Tím se to vysvětlovalo. Pokynul otrokovi, aby hosta uvedl.

Byl to elegantní mladý muž v cestovním úboru. Pokud opravdu přicházel z velkých dálek, rozhodně z něj žádná exotika nesálala. Zvin neměl rád odér velkých savců, a koně za šířitele nelibých pachů rozhodně považoval. Host s tím byl obeznámen a do mágova domu se dopravil po svých. Měl krátký vojenský střih a hnědou, pečlivě sestřiženou bradku. Přestože za oknem již svítalo, působil odpočatě a čile.

„Jdeš pozdě, Ybary. Potřeboval jsem tě tu před dvěma aldeny,“ řekl Zvin.

Ybary s odzbrojující samozřejmostí pozvedl ruce: „Dvacet bezvětrných dní bohové postavili proti tvým zájmům na Taře, lorde arcimágu. Zdrželo mne počasí.“

„A Jasna?“

„Odpočívá v suchém doku. Když jsem odtamtud odcházel, zrovna jí z trupu oškrabovali usazeniny.“

Zvin pokýval hlavou, zajde se na ni podívat. Možná hned ráno. Pohlédl z okna. Hm... Ráno bylo teď. Nuže dobrá, jeho loď nejspíš bude potřebovat nové plachty a nátěr. Po dlouhé době zase zavítá k Blagojovi a Grozdovi do jejich „dehtárny“ a vybere nějaký pěkný odstín.

„Jaká byla plavba?“ zeptal se nahlas. S těžkým srdcem posílal svoji loď přes celé Vnitřní moře až na samý kraj světa, nejjižnější kus pevniny, Ostrov albatrosů. Ale potreboval svoji chráněnkou dostat co nejrychleji z Plaveny.

„U tarských břehů bylo celkem živo. Potkali jsme almendorskou válečnou loď Miralen, ale drželi jsme se instrukcí – dovézt její Jasnost, princeznu Sagjidar, bezpečně na břeh, a k žádnému námořnímu incidentu nedošlo. Na zpáteční cestě kousek od Tangory nás zastihla bouře. Vítr zlomil zadní stěžeň, museli jsme zpátky za Kirbegem. Zdržely nás opravy a špatný vítr. Několik dní se nedalo vyplout...“

Ybary mluvil květnatě a pomalu. Každé slovo si vychutnával.

Zvin si vzpomněl na bouři, kterou na palubě jiné lodi kdysi zažil on sám. Vyšel tehdy z kajuty a předstíral ledový klid. Kolem zábradlí se jako černý gigant zvedala voda. Věděl, že by se měl držet zpátky, ale nemohl si pomoci. Fascinovaně sledoval tmavý kopec, který se s jekotem řítí přímo tam, kde stál. Ani se nehnul. S úsměvem od ucha k uchu čekal, co se stane.

Studený vodopád ho málem spláchl z paluby. Naštěstí se mu povedlo chytit se brlení. Jeho nadehtovaný lodní kabát ten nápor nevydržel a on skončil na kůži promočený. Z hlavy se mu svezla kapuce a jeho čepice se zmocnil vítr a vlny.

Málokdy cestoval klasickým způsobem a nikdy předtím tak vysoké vlny neviděl. Loď dosedla na další bílý hřeben a on opět hleděl do závratné prohlubně, do níž se vzápětí zřítíl. Bylo to bláznivé. Bláznivé a úžasné. Rachotící jazyk ho vynesl vzhůru, jen aby ho zas nechal klesnout zpátky do vodní propasti. Cítil, jak v něm pění krev. Tváře ho příjemně pálily. Každý sval v jeho těle při pohledu na poutavou krásu moře zpíval svobodou.

Nastavil čelo bičujícímu větru a zaryl to, co bylo ještě před chvílí lidskými prsty, do konstrukce lodi. Po páteři mu přeběhl žhavý pruh bolesti. Jeho kosti se toužily prodrat masem a kůží ven, změnit velikost i tvar a znovu se poskládat v novém uskupení.

Tady, mezi těmi všemi lidmi? Nepřicházelo v úvahu. Zaklesl drápy do venkovní stěny kajuty, nechal na sebe plivat ledovou vodu, a zatlačil oblouk páteře zpátky tam, kam patřil. Ještě chvíli ho tělo trestalo bolestí, ale horkost pomalu ustoupila. Jeho ruce už zase patřily jen jemu a moře mu z nich smývalo krev. Už neklokotalo, jen bublalo.

Věděl, že mu to způsobí další trýznivé puzení, přesto zvedl obličej k nebi. Udělalo se jasno a z noční oblohy zmizely všechny mraky. Týrán sám sebou, se díval na hvězdy a přemítal, zda se na některé z nich skrývá identický svět. Teprve když se paluba začala plnit námořníky, vrátila se na jeho tvář netečnost člověka z vyšších kruhů. Byla to arcimágova oblíbená maska a měl ji i dnes.

„Jak snáší princezna svůj exil?“ zeptal se Ybaryho.

„Nadiktovala mi pro tebe dopis, lorde arcimágu. Zde je.“ Zvěd mu podal zapečetěnou obálku.

„Co tam je?“ zeptal se Zvin a psaní odložil.

„Jen formality o tom, že dobře doplula a že si váží tvé péče. Sagjidara je ptáče vypuštěné z hnízda, raduje se ze dnů i nocí,“ usmál se Ybary. „Posádka si ji okamžitě oblíbila. Báł jsem se, že ji během plavby potrápí mořská nemoc, ale ona... Má moře v krvi. Zajímala se, co se děje kolem a všechno chtěla zkusit. Za několik dní šplhala po stěžních jako zkušený námořník.“

„Hm... Chci to vidět!“

„Jak si přeješ, lorde arcimágu.“ Zvěd zvedl bradu a pohlédl mu zpřímá do očí.

Zvin sáhl po nabízené vzpomínce a nechal ji před sebou rozprostřít jako drahou tkaninu.



Ostrov Kirbega Žlutého draka ležel v subtropickém pásmu a cestopis, který Sagjidaře daroval, říkal, že na jeho zalesněných březích hnízdí albatrosi. Podle nich také dostal svůj název. Ostrov albatrosů.

Jeden z nich přelétl kousek nad Jasnou, zrovna když kotvili. Sagjidara si to vyložila jako dobré znamení.

Zvin žasl, jak se za těch pár dní změnila. Když ji viděl naposled, nesla se hrdě uličkou hanby, kterou jí dav utvořil v přístavu. Byla oblečená v bílé barvě kajicníků a bledost v její tváři nezakryla ani silná vrstva líčidel. Kromě Zvinova zvěda, který měl dohlédnout na její bezpečí, ji směla doprovázet jen jediná služebná – otrokyně Tanšíd. V Ybaryho vzpomínce vystupovala zcela jiná Sagjidara. Oblečená v námořnických kalhotách a košili s vyhrnutými rukávy. Čouhala jí z nich opálená předloktí. Za pasem se jí houpala šavle. Vypadala velmi korzářsky, chyběla už jen perla v uchu. Zvin nepochyboval, že i na to dojde.

Všechno pro ni bylo nové. Klima, rostliny, pachy, lidé. Nasála teplý vlhký vzduch a její jemný čich rozeznal květinovou vůni, kterou na palubu Jasný zanesl vítr z pevniny. Pach rybiny a dehtu, pro přístav Plavenu tak příznačný, se rozplýval v příjemnějších odérech. O svých pocitech neopomněla informovat Ybaryho, který ji doprovázel.

Zvin si vychutnával pohled na svoji loď. Její bílé plachty svítily proti modrému nebi. Před štíhlou přídí se rozvírala zátoka prozářená sluncem, místy ustupujícím chládku, který na hladinu vrhaly zakrslé borovice. Jejich hustý porost zakrýval skalnatý břeh, a kdyby Ybary se Sagjidarou zaklonili hlavu, mohli by mezi kmeny zahlédnout divokou kozu. Jenže oni měli oči jen pro monstra z kovu a dřeva, jejichž konstrukce vystupovaly z vody.

Kirbegovi dračí lodě, o nichž vyprávěl cestopis, se kolébaly na kotvách jako kachny a vydávaly rachotivé zvuky. Z jejich přídí natahovali krky barevní draci mající v jícnu zabudovanou trubku, odkud na nepřátelskou palubu chrlili oheň.

Naposled viděl Zvin takové plavidlo před dvěma lety. Bylo to velké pozdvižení, když dračí loď zakotvila v plavenských docích. Zvin vzpomínal, že císař z toho měl podstatně menší radost než on. Marran si ho tehdy zavolal na

kobereček – jeho, svého arcimága! I přes veškeré pozlátko byli Kirbegovi lidé piráti. Ostatně, sám Kirbeg Žlutý neměl na Lendoru příliš dobrou pověst...

Zvin si povzdechl, obyvatelé starého kontinentu byli příliš zatíženi minulostí.

„Ostrov má dvě velká centra,“ vykládal Ybary, zatímco lodníci vynášeli Sagjidařina zavazadla.

Zvin jenom zíral. S jeho tichým svolením ji do vyhnanství směly následovat i její věci. Princezninou vlastní iniciativou se mezi nimi ocitla i většina šperků a drahých látek. Kousek rudého brokátu koukal z přeplněného vaku.

„V prvním z těch dvou center právě kotvíme,“ pokračoval zpěvavým hlasem zvěd. „Přímo nad hlavou máme starou dračí pevnost. Říká se jí Alte Tangora. Je to vykopávka. Nedokážu si představit, že v ní lord Kirbeg bydlel. Muselo to být hodně dávno. Dneska je z toho vězení.“

„Vězení?“ zopakovala po něm.

Ybary hned neodpověděl. Pohlédl na prašnou cestu. Mířila od pobřeží k ostrým útesům, kde se měnila ve vytesané schodiště. To ale odsud nebylo vidět. Teprve představa náročného výstupu mu smyla z tváře rodící se úsměv. Konečně se mu to povedlo. Z hmyzu, který byl maximálně otravný, v jejích očích povýšil na něco, co může způsobit citelné bodnutí. Zvin ho za to v duchu pochválil.

„Nacházíme se na území Kirbegova kata, nejobávanějšího služebníka Žlutého draka,“ řekl zvěd.

Sagjidara zvedla oči k nebi.

Ybary jí visel na rtech. Vypadala pěkně, i když se takhle šklebila. Možná, že nebude takový problém splnit arcimágův choulostivý úkol.

Ne, nebude. Pro tebe ne, pomyslel si shodně Zvin.

„Moc obav asi nevzbudí... Tvůj kat hnije už přes rok v hlíně,“ zopakovala Sagjidara to, co už nejspíš slyšela od námořníků.

„To je pravda. Po jeho skonu se z Alte Tangora stala díra. Počkej, až uvidíš novou Tangoru. To je skutečné město!“ Ybary jí začal nadšeně líčit všechny jeho divy.

Přerušila ho zrovna, když se dostal k cvičným lodím, na jejichž pohyblivých palubách se trénují budoucí posádky.

„Ybary,“ oslovila ho jménem. „Co je to támhle?“

Pohlédl tam, kam ukazovala. Na malém ostrůvku z moře vystupovala stavba z červeného kamene.

„Je krásná, vid’? Všichni se na ni ptají. Je to hrobka.“

„Kdo v ní odpočívá?“

„V tom je právě ten vtíp. Jenom netopyři. Vlétávají dovnitř támhle těmi otvory.“

„Zase mě zkoušíš?“

„Přísahám, že ne, Jasnosti! Před pár měsíci ji dala postavit jedna žena. Pěkná zrzka. Nikomu neřekla proč. Byla to telepatka, pro lorda Kirbega pracovala už dlouho, a tak po jejích důvodech radši nikdo nečmúchal. Brzy se ale začaly šířit fámy. Nejdřív se myslelo, že ta hrobka je určená jí. Stavět si za života vlastní hrob, to bylo populární už před tisíci let. Telepaté bývají podivíni, ale ona byla divná trochu jinak. Tou dobou, co stavěla hrobku, přestala komunikovat se světem. Vrátila se odněkud s velkou bednou a s tou se u sebe zavřela. Nikdo nevěděl, co je uvnitř té bedny. Potom tu ženu pár lidí zahlédlo znovu, měla audienci u Žlutého draka. Vracela se z ní zamýšlená a celá od hlavy až k patě v černém. Čekali jsme, že si v hrobce ustele, vrhne se z útesů, otevře si žíly, nebo udělá něco podobně zoufalého. Jenomže ona nás převezla.“

„Co udělala?“ zeptala se s upřímným zájmem Sagjidara.

„Odplula neznámo kam, a hrobka zůstala prázdná. To už se také vědělo, co bylo v té bedně, kterou si přivezla ze svých cest. Podrž se něčeho, princezno, protože to bys neuhodla! Bylo tam mrtvé tělo Kirbegova kata! Jak se do té bedny dostalo a kdo ho zabil, nikdo neví, ale ona s ním byla zavřená celé týdny. Co s ním mohla dělat... Bohové... Lord Kirbeg svého služebníka nechal pohřbít se všemi počtami v základech staré dračí pevnosti. Krátce na to přišel někdo s tím, že prý je v červené hrobce pohřbené dítě, které telepatka měla mít s mrtvým katem. Mělo se také narodit mrtvé, s drápy místo prstů a hlavou nějaké šelmy. To přitáhlo pozornost lupičů a okamžitě ostrov prokopali. Zřejmě mysleli, že tam tu zrudíčku najdou i s pohřební výbavou. Nenašli nic, zlato ani kosti.“ V tom čerpal Ybary přímo u zdroje. Dodnes nezapomněl, jak se tehdy potil s krumpáčem. Větrem ošlehaný povrch ostrůvku ke stavebním úpravám přistupoval se stejnou vstřícností jako křemen.

Zvin potřásl hlavou. To byla typicky informace, kterou vědět nepotřeboval.

„Podle mě tam nikdo neleží,“ pokračoval zvěd. „Kirbegova telepatka tu hrobku dala vystavit, aby v ní pohřbila svou lásku k muži, jehož jméno ještě dnes budí hrůzu na celé Taře.“

„To zní skoro jako romantický příběh.“

„Je to romantický příběh a navíc pravdivý.“

Sagjidaru však zaujalo něco jiného. Ta rusovlasá žena. Zeptala se Ybaryho, zda neví, jak dopadla.

Mladík rozhodil rukama. „Já se s ní moc nebratříčkoval. Slyšel jsem, že odplula na obchodní lodi. Mířila někam na Taru, pravděpodobně do Erinu. To je jeden z největších přístavů. Nevím, jaké štěstí tam chtěla najít.“

„Na něco jsi zapomněl. Jméno té ženy!“

„Magnólie. Ale raději měla oslovení paní Magna. Také pocházela z Plaveny.“

Nějaký jiný Zvin, lepší snad než ten, který tu seděl s Ybarym, pocítil ostré bodnutí. Do jeho oduševnělého vědomí se zahryzla nevíтанá výčitka. Meltiged Thurg! Bolelo to i po roce. Jedna jeho část však cítila jen pustou nenávist. Nenávist k mrtvému muži za to, že na pár chvil okusil, co jemu vrtkavá štěstěna odpírala. Nenávist k té temperamentní ženě a její nezdravé lásce. Jistý díl toho všeho patřil i zvěstovateli neblahých zpráv.

Tolik silných pocitů, a to dnešek ještě ani nezačal! Skutečný Zvin se těmi pocity propletl jako mlha pronikající lesem. Nechtěl svému služebníkovu ublížit a rozhodl se zbytek hlášení raději vyslechnout.



Ybary zamrkal a ulehčeně vydechl.

„Jak se má Žlutý drak?“ zeptal se konverzačním tónem Zvin.

„Lord Kirbeg říkal...“ Ybary, stále ještě trochu rozhozený oním necitelným zásahem, si skousl ret.

„Jen pokračuj!“ vyzval ho s ledovým klidem Zvin.

„Říkal, bohové odpustí, že mu posíláš ženské na převýchovu, lorde arcimágu.“

Zvin se nezasmál. „Nu, měl pravdu. Naštěstí má Kirbeg ženské rád a má s nimi víc trpělivosti než já.“

Ybary zdvořile mlčel.

„Sagjidara se zajímala o osud mé žáčky Magnólie. Předpokládám, že víš víc, než jsi jí řekl.“ Zvin dbal, aby jeho tvář zůstala naprosto bez výrazu.

„Opustila Ostrov albatrosů a vystoupila z Kirbegových služeb,“ držel se faktů Ybary.

Zvin přimhouřil oči. Dělal to, když nechtěl, aby lidé viděli jeho skrytou bolest. „Takže ji také ztratil...“ zamumlal. „Kde je teď?“

„Někde na Taře. Občas o sobě dá vědět. Zdržuje se hlavně ve velkých městech – Kor, Erin, Albireo, Minkorn...“

„Má peníze?“

„Pokud vím, tak ano. Bere choulostivé zakázky, nebezpečné a dobře placené.“

„Hledá smrt...“

„Naposled jsem ji viděl v Erinu ve společnosti mága Andreaše. Je to zdatný iluzionista. Nepůsobila jako někdo, kdo chce sám se sebou skoncovat. Spíš naopak, hltala život plnými doušky.“

Andreaš... Khar ví, že po světě nechodil větší pitomec. Zvin se strašně moc snažil, aby netoužil mága zabít. Příliš se mu to nedařilo. Díky bohům, že je od sebe dělilo Vnitřní moře. „Zoufalství má mnoho podob, Ybary,“ pronesl potichu, aniž by se jeho výraz změnil. Zbývala poslední nepříjemná otázka: „Jak se vede mé matce?“

„Alegra er Fraggon se těší vynikajícímu zdraví. Vyřídil jsem jí tvé pozdravy, lorde arcimágu. Měl jsem štěstí, že jsem ji ještě zastihl.“

„Ale?“ povytáhl mírně obočí Zvin.

„Minkorský hektický styl jí prý nesvědčí. Vypadá to, že se chystá k nám na Lendor.“

„Kam?“ zeptal se s kamennou tváří Zvin. Ještě to tak!

„Mám informace, že by to mohl být Almendor.“

„Hm. Tak naši sousedé?“

„Mluvil jsem se služebnictvem. Mám tam jeden kontakt...“

Zvin nepochyboval, jakého druhu ten kontakt je. Jeho zvěd byl z těch mužů, kteří příliš snadno navazovali jistý druh známosti.

„Tvá matka, lorde arcimágu, ti po mně něco poslala.“ Ybary sáhl do náprsní kapsy a vytáhl úhledný balíček z voskovaného plátna.

Převzal ho, aniž by na sobě dal znát překvapení.

Ybary poznal, že dál už ho není třeba a s tichým pozdravem se vytratil.

Když Zvin osaměl, položil balíček na stůl a zamyšleně ho pozoroval. Jak je to dlouho, co mu věnovala nějaký dar? Dost dlouho. Nebyl hodným synem a nezasloužil si dary. A přesto mu jeden poslala. Jeho tvář zešedla. Zašel v té hře příliš daleko. Co když je tam kletba? Možná by to neměl otvírat u sebe doma. Hořce se zasmál. Dopracoval to ve své paranoie opravdu daleko. Nevěří ani téhle ženě. Nu... té rozhodně ne. A přesto se jí rozhodl vyhovět.

Vzal za voskovanou šňůru a zatáhl za ni. Velký dravý pták vtisknutý do pečetního vosku – znak rodu Fraggonů – praskl. V plátně se ukrývala lepená krabička potažená tmavě modrým sametem.

Zvin ji něžně sevřel v dlani a zavřel oči. Ať už tam najde cokoliv, pravděpodobně to hluboce otřese jeho klidem. Po posledních zkušenostech tomu nemohlo být jinak. Možná by přece jen neměl hazardovat s duševním zdravím. Tyhle krabičky mohou ukrývat naprosto cokoliv. Loni s Magnólií se o tom přesvědčili ažaž. Jeho žačka svojí všetečností rozpoutala řetězec neblahých událostí v jeho milovaném Thurgu, a on, pravda..., on nebyl o moc lepší. Musel připustit, že na většině toho, co se tehdy v Thurgu stalo, měl lví podíl.

Jeho malá Noly. Kdysi jí byla. Ale dneska...

Úsměv mu zhasl na rtech. Prudce odklopil víko a nevěřícně hleděl na předmět uvnitř. Byl to kousek zapomenuté minulosti. V dnešní době, v jeho Plaveně, působil nepatřičně.

Zvin toho za svůj dlouhý život viděl dost. Cestoval Lendorem i Tarou, Kirbegovým ostrovem pro něj svět zdaleka nekončil. Došel mnohem dál, až k Medovým horám a říši Vieena Nekromanta. I kdyby však oba kontinenty důkladně prošmejdil, patrně by nikde nenalezl věc, kterou právě držel. Nažehlený kousek sněhově bílé látky zdobený výšivkou. Ta byla na tom všem nejdůležitější. Zobrazovala dva erby – vznešených Lorwenů a Fraggonů. Masku ve tvaru liščí hlavy a orla s roztaženými pařáty. Erby jeho rodičů, z nichž ten druhý byl dávno zapomenut. První zapomenut nebyl, naopak byl z historie záměrně vymazán.

Rozložil krajkový kapesník na stůl a přemýšlel.

Nutí ho ta věc upamatovat se na to, kým ve skutečnosti je? V tom případě má před sebou varování. Příliš mlhavé, aby si mohl dovolit se tím zatěžovat. Nebo měl nažehlený čtverec látky symbolizovat matčiny slzy nad synovým darebným osudem? Druhá z variant se zdála pravděpodobnější.

Uchopil kapesník konečky prstů a přitiskl si ho ke rtům. Bílá barva. Barva pokory. To nesnášel. O co té zatracené ženské jde? Zvin zaklel řečí, kterou dnes téměř nikdo nemluvil. Ona... nazvaná Alegra er Fraggon, třetí největší chyba jeho života.

Možná je na čase ten riskantní projekt ukončit a už se k němu nikdy nevracet.

KNIHA II. PRAŠIVÁ ZÁLEŽITOST

Rok 854 královského letopočtu (o deset let později)

7. Magnólie a zrada

„Není lepší pocit než potkat člověka, kterému naše město dalo budoucnost. Ne všichni mají to štěstí. Některým chybí síla, jiným odvaha. A pro některé už je pozdě na všechno.“

Minkorský obchodník Sigur

Mám ráda moře, ale pravdou je, že pevninu mi nenahradí. Žádné panenské břehy a přebujelá příroda, ale prašná silnice a úhledná řada domů zakončených místem s vývěsním štítem a chutnou kuchyní. To byl můj dnešní cíl. Upřela jsem zrak do ulice slibující hned několik takových podniků. Jsem přízemní a jsem ráda, že si přízemnost mohu dovolit. Protože ještě před pár dny tomu tak nebylo. Ještě před pár dny jsem brázdila vodní plochu s mistrem Alunarem, lodním čarodějem a pánem nad živly. Zjistila jsem, že hloupě zírám, ale nemohla jsem si pomoci. Tohle místo mě pokaždé dostane.

Minkor, to byl rej barevných praporků, lampionů a stuh. Na žádném jiném místě jsem neviděla tolik různých typů budov pohromadě. Mezi paláci z bílého mramoru, které tu zbyly ještě z arvedanských dob, ze země rašily pestře pomalované pagody a byly tu též celé čtvrtě obytných domků obklopených zahradami. Minkorští našli svůj domov na zemi, v podzemí i v korunách stromů. Obydlí ve větvích spojovaly lávky, které tvořily druhé nadzemní město, a dlažba pod nohama ožívala nápaditou mozaikou. Sochy bohů a bůžků, pocházejících ze všech koutů světa, pokrýval barevný nátěr tak, jak jsem to viděla v Thurgu.

Minkor byl vždycky bohatý a život v jeho zdech nákladný. Na mágy jako mistr Alunar, kteří dokázali měnit počasí, tu čekal skutečný ráj. Vracívala jsem se sem pravidelně. Po Erinu to bývala má nejoblíbenější zastávka. Když jsem skončila se zakázkou, většinou jsem se tu dávala dohromady, což byl i nynější případ. Z velmi konkrétního důvodu jsem se však na budoucnost netěšila. Tím důvodem byl sám mistr Alunar. Nezmizel v prvním přístavu, jak by se na lodního čaroděje slušelo, ale rozhodl se v tom, co na moři začalo jako nevinný flirt, pokračovat i na pevnině. Pozval mě k sobě a já husa pozvání přijala. To

jsem ještě netušila, kam to bude. K mé smůle měl své zázemí také v Minkoru. Bohové, proč zrovna tam?

V Minkoru už někoho mám. Jmenuje se Gargan a je to skřet. To, že je skřet, je však můj nejmenší problém. Špatné je to, že v okolí nestrpí konkurenci.

Mrkla jsem na lodního čaroděje. Cestoval nalehko v oděvu z bílého plátna. Několikadenního strniště, které mě škrabalo na tváři, když se mě poprvé pokusil políbit, už se zbavil, světlé vlasy měl zastřížené a také použil nějakou voňavku. Nejhorší na tom bylo, že mě přitahoval. Kdybychom zůstali v prvním přístavu... Jen Khar ví, jak z toho teď vybrusím.

„Na co myslíš, Magno?“

Nevinné otázky jsou ty nejzákeřnější.

„Kde se najíme,“ zamumlala jsem, co mi přistálo na jazyku. Gargan po mém návratu servíroval telecí s lanýži a vždy se vytasil s nějakou vybranou lahvinkou. Po jídle následovala koupel v bylinkách a pak... Jestli mě potká, jak si vykračuji zavěšená do kolegy magika, přetrhne mě jak hada.

„Jsme zvaní k jednomu mému známému. Je to velmi příjemný a vtipný společník. Bude se ti líbit,“ pousmál se Alunar.

„Půjdeme k někomu?“ protáhla jsem.

„Neboj, moc času nám to nezabere.“ Alunara mé zklamání zjevně potěšilo. Nejspíš si sliboval věci, ke kterým v našem vztahu zatím nedošlo. „Slíbil jsem mu to. Záležitosti čarodějů, však víš.“

Ne, to nevím.

„Chápu,“ zabručela jsem. Chtěla jsem se zeptat, co je ten člověk zač, ale on mi příležitost nedopřál.

„Už jsme tu, pojď!“ Vtáhl mě do svažující se uličky. Stěny budov tu porůstal břečťan. Mág kráčel najisto, očividně tu nebyl poprvé. Zdi ustoupily a z propletených šlahounů záhy vyplulo dřevěné loubí. Na vývěsním štítku stálo velkým nápisem *Ampela*.

„Mistře Alunare, ty si ze mě utahuješ, co? Slíbil jsi mi banket u známého, a kam si mě to zavedl, hm? Do obyčejné putyky!“

„Vzal jsem tě do té nejhezčí putyky,“ odvětil s odzbrojujícím úsměvem. „A znám se s majitelem. Dovolíš, kolegyně?“ Chytil mě za loket a nasměroval k dřevěnému chodníku. Vlastní taverna se nacházela o kus dál. Nikdy předtím jsem ji nenavštívila. Už dopředu bylo jasné, že tohle je tím posledním místem, kde bych mohla Gargana potkat. Můj milý za světla vycházel ven jen zřídka,

a to ještě důkladně zahalený v kápi. Takové opatření bylo v civilizovaných krajích nezbytné. Počestní obyvatelé města byli chráněni před jeho hrůzným vzezřením a on zase před jejich spravedlivým hněvem.

Prošli jsme s Alunarem podél živého plotu, za nímž bylo slyšet nějaké ptáky. Mezi listovím prosvítaly klece a ve vzduchu se vznášel spolu s večerní rosou ještě odér ptačího trusu. Všude kolem nás dozrávalo víno. Nejvíce rostlo v samotné taverně, která svým návržením připomínala pergolu. Místo stěn tu stála dřevěná konstrukce, po níž k nebi mířily vinné šlahouny. Jako řada minkorských podniků dělila se i Ampela na vnitřní a venkovní část. Většina hostů seděla na čerstvém vzduchu pod listím protkaným temně fialovými hrozny. Shluky tmavých bobulí, pohupující se nad hlavami návštěvníků, projasňovaly tykve. Houpaly se na stoncích tlustých jako lidský prst. Jedna obzvlášť naditá visela nad stolem, který pro nás mistr Alunar vybral.

Taverna byla poloprázdná. Usoudila jsem, že návštěvníci teprve dorazí. Také mágův tajemný známý, z něhož se vyklubal majitel, se měl objevit až během večera.

Objednala jsem si nejexotičtější jídlo, které měli. Jmenovalo se *Pestřec nadivoko*, a ani Alunar netušil, co přinesou.

Byl to páv. Chutí připomínal krůtu. Tím se vysvětlilo, jaké tu chovají ptactvo.

Alunar upil ze své číše a s očekáváním na mě pohlédl: „Jak se ti líbí v Ampele, kolegyně?“

„Má to tu své kouzlo,“ připustila jsem. I když páv zklamal, ale proč kazit atmosféru. „Znávala jsem podobné místo,“ pokračovala jsem nahlas.

„To by mě zajímalo kde.“ Přeložil si to tak, že zabodoval, a viditelně pookřál. „Pochlubíš se mi?“

„Proč ne, ale budeš zklamaný. Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že jsem z Plaveny?“

Přikývl.

„Vždycky to tam za hovno nestálo. Třicet nebo čtyřicet let dozadu si tam čarodějové žili jako králové.“ A já tam byla šťastná, ale to jsem neřekla. „Měli jste pro sebe celou čtvrť stojící přímo uprostřed metropole,“ pokračovala jsem. „Bylo to takové město ve městě. Pokud jsi nebyl z branže, bez propustky ses tam nedostal. Samozřejmě, že ji všichni chtěli. Ve Východluní,“ vybavil se mi název čtvrti magiků, „stávaly vždycky nejlepší obchody a taky nejvyhlášenější

restaurace. A ty vinárny... Určitě by se tam našlo deset podobných míst, jako tohle.“

Zmlkla jsem. Uvědomila jsem si, že jsem tím popřela chválu, kterou jsem předtím na Ampelu pěla.

Alunar se ale nechal unést a vyhrkl: „Ach, to zní krásně! Vezmeš mě tam někdy?“

Byl mladší než já. Většina lidí je mladší než já. I když to není vidět.

„Bohužel, dneska už žádný z těch luxusních podniků nestojí. Všechny si je vzal oheň.“

„A co se stalo s čaroději? Všichni odešli?“

„Někteří zůstali, ale jejich prestiž byla nadlouho ta tam.“ Zmlkla jsem, protože od událostí uplynula tři desetiletí a já nepokládala za moudré na svůj skutečný věk upozorňovat.

„Doufám, že Ampelu tak krutý osud nepotká.“ Přestal se usmívat a zvažněl. „Když jsme seděli v těch záchranných člunech a házelo to s námi do všech stran, nevěřil jsem, že to můžeme přežít.“

„Dostala jsem nás odtamtud, nebo snad ne?“ nechtěla jsem se k tomu znovu vracet.

„Ano, zachránila jsi nás všechny.“ Natáhl ruku a naše prsty se v polovině stolu spojily. „Jsem tvým dlužníkem, kolegyně.“

„Já jsem tvou dlužnicí, kolego. Uzdravil jsi mě.“ Mrkla jsem na ruku, za kterou mě držel. Spáleniny už téměř nahradila zdravá kůže.

Dlouze mi pohlédl do očí a já se zdráhala pohled opětovat. Podlehnout citům je v mé profesi velmi riskantní.

Pustil mou ruku, aby ji vyměnil za džbáněk a dolil nám.

„Co budeš dělat dál, když tvou loď potopili Plavenští?“ zeptala jsem se zničehonic.

„Nechce se mi zvykat si na další posádku. Moře je pěkné i z přístavního mola. Mohl bych se v Erinu živit jako přivolávač větrů. Nebo bych si mohl najít něco tady.“

Raději v Erinu, můj milý počasníku, pomyslela jsem si.

„A co ty?“ zajímal se.

„Já takhle dopředu moc neplánuju.“

„Nenapadlo tě, že bychom my dva mohli spolupracovat? Tam na lodi nám to docela šlo. Co říkáš?“ Znovu uchopil mou ruku, rozevřel ji a začal si s ní

hrát. Jemně a zlehka mne hladil. Nejdřív kreslil v mé dlani kola, potom začal ukazovákem přejíždět po jejím středu. Trochu víc přitlačil. Z toho dotyku mě zašimralo v podbřišku. Do rtů se mi nahrnula krev. S hrůzou jsem zjistila, že mám pootevřenou pusku. Mistr Alunar se potutelně usmál a svůj kousek zopakoval. Chtěla jsem se mu vysmeknout, ale touha, aby to pokračovalo, byla příliš silná. Tentokrát to byl hotový výbuch slasti. Přivřela jsem oči a skoro zapomněla dýchat. Milostná magie je laciný trik a já na něj vždycky naletím.

„Hm, jo. Můžeš mi to zopakovat,“ zaprosila jsem.

„S největším potěšením.“ V očích mu zasvítily ohníčky. „Udělám ti to, kdykoliv si budeš přát.“

Zaúpěla jsem a pod stolem ho nakopla. „Kolego, nejsme tu sami a na tebe ještě čeká jedna přátelská rozmluva. Zapomněl jsi? Na co ses to prve vlastně ptal?“

S omluvným úsměvem se vzdal mojí ruky. Okamžitě jsem s ní zasvištěla za záda.

„Naše spolupráce. Co ty na to, Magno?“

Nebyl to špatný nápad. Proti partnerovi v podnikání by Gargan nemohl říct á ani bé. Proč ale zvětšovat čarodějovo ego? „Dneska se nechci bavit o práci,“ řekla jsem a vychutnávala si jeho zklamaný výraz.

Alunar, zřejmě za trest, zvolil další nevděčné téma – politiku. Mluvil o plavenské koloniální expanzi, o stárnoucím mořském císaři a jeho neschopném synovi, princovi Felianovi, o záležitostech magiků... Už dávno kolem nás panovala tma a všechny stoly byly obsazené. Hleděli jsme na sebe přes plameny svíček. V jejich mihotavém světle se leskly fialové bobule a z černoty vystupovaly baňaté tykve. Ta visící nad Alunarem zářila jako druhý měsíc.

Čaroděj se usmíval. Nemuseli jsme cestovat ve dvou, ani jeden z nás však nechtěl společné pouto přerušit. On se oholil a navoněl, já se zbavila soli ve vlasech a pořídila si bílé šaty, protože jsem věděla, že tu barvu má rád. Možná konečně nastal čas někde zakotvit. S někým normálním, kdo nemá na ruku krev stovek nevinných, v demonstraci vlastní moci se mě nesnaží uvařit v hrnci s čajem, a s kým se mohu objevit na veřejnosti, aniž by si na nás ukazovali prstem, nebo nás chtěli rovnou zabít. Pouze to poslední se vztahovalo k mému skřetímu příteli. A bohové dobře vědí, proč ho potupnou proměnou ztrestali.

Z tichého špitání nás vyrušila dívka roznášející víno. Naklonila se k Alunarově rameni a něco mu pošeptala do ucha. Lodní čaroděj vstal

a pokynul mi, abych se také zvedla. Vestoje jsem do sebe kopl zbytek sklenky. Zdá se, že idyla skončila.

Dívka nás zavedla k šenkovně. Prošli jsme kolem pultu a ocitli se v neosvětlené zahradě. Alunar mi ochranně nabídl paži. Zavěsila jsem se do něj a poslušně rousala lemy šatů v mokré trávě. Mé myšlenky už tak krotké nebyly. U Khara, kam nás ta dívka vede? Hrabavé zvuky po jedné straně prozrazovaly, že se nacházíme blízko ptačích klecí. Ve tmě zablikal plamínek svíčky. Rozeznala jsem obrys stolku a židlí. Zahradní altán? Někdo tam na nás čekal. Alunar se na něj zeširoka usmál a pokynul dívce, že už si poradíme.

Alunarův známý počkal, až se servírka vzdálí, a vstal. Jeho tvář se tak ocitla mimo světlo knotu. „Abychom přešli mýlce, nejsem ten, s kým se tu obvykle setkáváš, mistře Alunare z Alby.“

Lodní čaroděj tázavě pozvedl obočí. „Kde je Sigur?“

„Náš společný přítel má povinnosti jinde. Obávám se, že si budete muset vystačit s jeho sekretářem a osobním strážcem v jednom: mistrem Jagodou čili mnou,“ řekl neznámý a ukázal na prázdná místa ve tmě. „Udělejte si tu pohodlí!“

„Máš mě za hlupáka, kolego?“ Alunar ztišil hlas. „Nejdřív heslo!“

Ze tmy vystoupily Jagodovy zdravé zuby. „Povinnosti, pravidla...“ uchechl se. „Skoro už jsem tě chtěl pokárat. Mé heslo je *Argela*. Nu, jsi na řadě!“

„*Nogarf*,“ odpověděl druhý čaroděj.

„Teď, když jsme si ujasnili, jak to mezi námi je, si v klidu můžete sednout. Rád vás poznávám! Tebe, kolego, si tu nemohou vynachválit, a ty... Ty musíš být paní Magna!“

„My se známe?“ podivila jsem se.

„Teď už i osobně. Předtím spíš z doslechu. Lidi mluví,“ výmluvně se usmál. Jeho tvář stále zůstávala ve stínech.

„Aby bylo jasno,“ prohlásila jsem, „záležitosti čarodějů nejsou má parketa. Nerada bych vás ve vašem jednání rušila.“ Jinými slovy, nestojím o to být zatažena do vašich špinavých intrik, pomyslela jsem si. A to ani kvůli šikovným prstům mistra Alunara. Chtěla jsem odejít, ale lodní čaroděj mě zadržel. „Magno, věř, že tohle tě zajímat bude.“

Jagoda souhlasně kývnul. A tak jsem zůstala. Někdy je lepší vědět než kráčet s neznalostí za zády. Hezký večer byl však nenávratně pryč. Měla jsem

počasníka vyklopit v Erinu a zaklepat u Gargana. Při své tělesné konstituci si nepotřeboval vypomáhat žádnou magií a ty lanýže...

„Co nového za mořem?“ vrátil mě Jagodův hlas zpátky na zem.

„Přináším Sigurovi novinky z Mořského císařství,“ řekl Alunar. „Vypadá to, že se ten kolos konečně zhroutí. Císař Marran je vážně nemocný a princ Felian je pouhá figurka. Je otázkou času, kdy začnou Plavenští hledat nového potentáta.“

„Feliana nechtějí?“ podivil se naoko Jagoda.

„Princ je dobře manipulovatelný, ale není oblíbený.“

„A co šílená princezna, ta bukanýrka? Vzpomněl si na ni někdo?“ optal se Jagoda.

„Sagjidara se těší přízni prostého lidu, ale u šlechty je ještě míň oblíbená než Felian. Nevyhovuje kritériím plavenké pozemkové aristokracie ani magikům. Navíc je to žena a pro ně je příliš nevyzpytatelná.“

Pozvedla jsem obočí. Během našeho předchozího hovoru se Alunar choval, jako by pro něj má domovina byla jen další z exotických zemí, ale ve skutečnosti byl o situaci na císařském dvoře dobře informovaný.

„Magici mají v Plaveně nějaký vliv?“ zeptala jsem se.

„Nejen oni. Za posledních pár let se leccos změnilo,“ řekl Jagoda. „Císař stárne a nedrží otěže moci tak pevně. Nestabilita v Mořském císařství pomáhá *naši věci*. Ale vy máte za sebou pořádné dobrodružství!“

Semkla jsem rty. Nelíbilo se mi, že o tom, co nás málem stálo krk, mluvím takovým způsobem. Skrýval se před námi ve stínech a působil, že je podezřele nad věcí.

„Sigura už jsem informoval. Tu zprávu jsem posílal dnes ráno. Chceš to od nás slyšet osobně?“ zajímal se Alunar.

Zkousla jsem si ret. Tím se to vysvětlilo. Můj nový kamarád byl informátorem minkorských mágů a jejich spojkou s druhým kontinentem. Jméno Sigur jsem neslyšela poprvé. Jeho zaměstnavatel byl bohatý obchodník.

„Není třeba vaši historku znovu opakovat,“ mávl rukou Jagoda. Ve tmě se zaleskly jeho prsteny. Všechny z athorského stříbra a nejspíš i očarované proti telepatii. „Bylo by to asi hezké vyprávění, ale jak už jsem řekl, jsem sekretář pana Sigura a vím o tom od dnešního odpoledne. To je doba, kdy čtu poštu,“ dovysvětlil a věnoval nám další ukázkou zdravého chrupu. „Upřímně řečeno, mě na tom celém zajímá jedině on. Skutečně se tam objevil?“

„Ano. Magnu dokonce mučil,“ opáčil Alunar.

„Paní Magno,“ obrátil Jagoda pozornost ke mně a hlasem až zkaženě sladkým dodal: „Je to pravda?“

„Jak se to vezme,“ řekla jsem. Vůbec se mi nezamlouvalo, kam se řeč otáčela. Jenže Alunar už to zřejmě všechno vyklopil. Zapírat nemělo cenu. „Donutil mě strčit ruku do vroucí vody, to není žádné mučení. Na něj,“ dodala jsem. Díky Alunarově péči byla má kůže opět jemná.

„To vskutku ne,“ usmál se Jagoda. Ve tmě jsem opět viděla jen mágovy bílé zuby. Jeho úsměv se mi ani trochu nelíbil. „Proč chtěl, abys strčila ruku do vroucí vody, paní Magno?“

„Protože měl vztek? Protože se mu ráno nepostavil? Jak to mám u všech bohů vědět! Nevím, co ode mě chcete, ale já do Zvinových plánů nevidím. Přerušila jsem s ním kontakt už před lety. Je mi úplně u prdele. A vůbec netuším, co to jeho extempore mělo znamenat!“ předstírala jsem rozčilení. Ve skutečnosti jsem moc dobře věděla, co tam dělal. Po čase zdajícím se jako věčnost mi připomenul, kdo jsem a jaký je mezi námi vztah.

„Byla jeho žačkou,“ vysvětlil Alunar.

To taky. Mimo jiné.

„Mně z toho všeho vyplývá jediné,“ prohlásil nepříjemně klidně Jagoda. „Ať paní Magna řekne nebo udělá cokoli, nikdy si nebude jistá, že ji v zádech netlačí pohled jejího mistra. Je to tak, paní Magno?“

„To jsou tvoje slova.“

„On sleduje lidi,“ řekl ne zrovna duchaplně Alunar.

„To zajisté, ale především sleduje paní Magnu.“ Jagoda ke mně naklonil hlavu. „To riziko tu bude pořád. Domyslela jsi vůbec, jaké následky to na tvůj život má? A nejen na tvůj. Když se na tebe zaměří, určitě vidí i všechny ve tvém okolí. Paní Magno, nosíš v sobě zárodek choroby, která se šíří napříč prostorem!“

„Máš pravdu, kolego!“ vyhrkl Alunar.

„Zas to nedramatizujte,“ zchladila jsem je. Zvin není úchyl. Ale i kdyby byl, je to ten nejzaměstnanější úchyl, jakého jsem měla tu čest potkat. A že jsem jich nepotkala málo! Mohl mít různé choutky, ale chyběl mu čas. A určitě by neplýtval energií na špehování nějakého Alunara nebo Jagody. To jsem jim ale neřekla.

„Nikdy jsi neuvažovala o tom, že by ses permanentního dozoru zbavila?“ Jagoda na mě visel očima. Ve tmě se leskla jejich bělma.

„Ne,“ zalhala jsem. Období, kdy jsem se pokoušela se Zvinem skoncovat, už mám za sebou.

Nejvíce zklamaný mou odpovědí byl Alunar. „Myslel jsem, že svého mistra nenávidíš, kolegyně!“ vyhrkl.

„Věci nejsou tak jednoduché, Lune,“ ucedila jsem. Možná si myslel, že jsme se na lodi sblížili. Ve skutečnosti z mého života poznal jen zlomek. „Takže se vás poprvé a naposled ptám: Co po mně chcete?“ Nikdy nevěř čarodějovi, opakovala jsem si v duchu.

„Jen jednoduchou službu,“ zazubil se Jagoda. „Lord arcimág ve svém plavenském doupěti schovává věc, kterou potřebujeme.“

„Nebudu vám pomáhat!“ odvětila jsem rázně. „Z Plaveny jsem odešla a nic mě nepřinutí se tam vrátit. A teď mě prosím omluvte.“ Vstala jsem a Alunar udělal to samé. „Tak to vidíš, kolego. Nesouhlasila. Něco takového jsem naznačoval už Sigurovi. Je mi to líto. Budete si na tu práci muset najmout někoho jiného,“ řekl.

Jagoda se také zvedl. „Nikdo jiný není, máme jenom ji,“ protlačil skrz zuby a předchozí žoviálnost se z jeho tónu vytratila.

„Je mi to líto,“ zopakoval Alunar.

„Na nějakou lítost ti sere páv, chlapče. Ona s námi spolupracovat bude, a ty mi s tím pomůžeš.“

„To po mně nežádej,“ pravil lodní čaroděj upjatě. „Pojď, Magno. Odcházíme a za kolegu se ti omlouvám.“

Jagoda složil ruce do stříšky. Alunar sledoval každý jeho pohyb. Ani jeden z nás dvou nebyl tak pošetilý, aby se k němu otočil zády.

Mágoва postava se náhle zvedla ze židle. Jagoda neslyšně pohnul rty a nad námi se zhmotnila kovová klec bez dna a za hřmotného drnčení dopadla. Stalo se to tak rychle, že Alunar sotva stihl vypustit z úst nadávku.

„Můžeš čarovat?“ sykla jsem.

„Jo,“ zahuhlal.

„Tak pusť ven ty ptáky. Já si zatím vezmu do parády tvého kámoše.“

A že bylo načase. Druhý čaroděj stál ve tmě, ale bělma jeho očí svítily jako majáky. Pohlédla jsem do nich.

„Ty máš ráda bolest!“ blýskl po mně zuby.

Zkusila jsem, jak je jeho mentální ochrana silná a z očí se mi spustila krev. Zaklela jsem a setřela si ji hřbetem ruky. I bez této oční komplikace tu byla viditelnost asi jako v Kharově zadnici.

„Ty blbá krávo, sama se odrovnáš dřív, než tě využijeme. Copak nepoznáš očarovaný šperk!“ Jagoda demonstrativně zvedl ruku, na níž zazářily prsteny. V dalším útoku mi ale zabránit nedokázal.

Doufala jsem, že jeho magickou ochranu prolomím. Hlava mi třeštila a v puse jsem cítila víno. Podivně kyselé. Dřepla jsem si na bobek, ale oči jsem upírala na nepřátelského mága. Neodvážil se pohnout. Ani já se nehýbala. Má vůle šplhala po jeho ochranném štítu jako pavouk a narážela do hřebů, které mě zraňovaly. Také mu to nebylo příjemné. Snažil se vysmeknout a setřást mě.

Alunare, pohni s tím! sykla jsem telepaticky.

Vzduch zhoustl zkoncentrovanou energií a já zaznamenala slabé vibrace. Něco se dotklo mých ramen. Zakroužilo to kolem mne, nadzvedlo mi to lem sukně až nad hlavu, zvedlo to také vlasy, a prolétlo to skrz mříže. Klec se mírně zakymácela, ale aby ji Alunarova magie unesla, na to byla příliš těžká. On se tím vůbec nezdržoval. Jeho magický vítr Jagodu obtančil a přenesl se do nejtmaší části zahrady, odkud se ozývali pávi. Zaslechla jsem cvakat západky. Majitelé Ampely ty ptáky chovali zavřené jako králíky.

Alunare, pomoz mi, společně je pošleme proti Jagodovi! zvolala jsem beze slov.

Mentální pouto s druhým mágem se přetrhlo. Oči jsem měla celé mokré. Kéž by to byly slzy! Než jsem obrátila pozornost k otevřeným voliérám s ptáky, musela jsem si otřít tvář. Teprve pak jsem vyslala k těm tvorům jeden konkrétní obraz. V zádech jsem přitom cítila kolegovu mocnou podporu. To celé netrvalo dýl než pár nádechů.

Povede se to nebo ne?

Alunar dalším magickým vírem podsekl Jagodovi nohy. Mág se svalil do trávy jako sulc a okamžitě se stal předmětem ptačího zájmu. Paví slípky a těch pár kohoutů začalo drápy a zobáky zkoumat jeho mohutné tělo.

Výborně! Přivřela jsem oči a pokusila se lapit do sítě lidskou mysl. Alespoň jednu, jakoukoliv. Naneštěstí se vinárna nacházela příliš daleko od zahrady.

Jagoda ze sebe se supěním shodil nejhorlivější opeřence. Napřímil se a v jeho rozevřené dlani přistála hůl, na jejímž konci se zaleskl kov. Začal se s holí ohánět a bušil do ptáků hlava nehlava. Byl to odporný masakr. Vzduchem létalo peří i odřaté paví hlavy. Tryskala krev. Alunar znova zaklel.

Bylo to právě ve chvíli, kdy mu tváře zalila rudá sprška. Mně přistál na rameni pařátek. Zítra tu asi budou mít hody, pomyslela jsem si a pokusila jsem se rukama pohnout s mříží. Bez úspěchu.

Alunar byl vynalézavější. Švihl zápěstím a vzduchem se prohnalo úplné tornádo. Prozíravě jsem sebou plácla na zem. Paví slípky neměly tolik štěstí. Několik jich to odhodilo na naši klec. Dlouhý krk jedné z nich prošel mezi mřížovím a ostrý zobák cvakl kousek od mého oka. U Khara! V poslední chvíli jsem se odkulila do bezpečí.

Magický vítr zamířil k vinárně, sebral střechu, zvedl ji a zase posadil zpátky. Aspoň tak jsem si to představovala, protože se k nám vrátil s úponky vinné révy, utrženými listy, hrozny a těmi nešťastnými tykvemi. Chtěl je Alunar použít jako projektily? Sledovala jsem to s otevřenou pusou. Už jsem zažila, že když je nouze, do metacích strojů lze nacpat ledacos, ale tohle...

Jagoda přišpendlil k zemi kovovým koncem hole posledního páva. Svou zbraň ze škubajícího těla vytrhl a roztočil ji nad hlavou. Rázem se o ni rozprskl první hrozen. Vztekly mág vykryl další šlupku. Sladká šťáva mu tekla po rukou a smývala z nich ptačí krev.

Alunar mrštil po kolegovi obří tykvi. Potřásla jsem hlavou. Jestli to přežijeme, možná bych to s ním měla zkusit. Vtip a vynalézavost mu rozhodně nechybí.

Jagoda ani jednou nezakolísal a útočící ovoce a zeleninu pokaždé rozetnul ve dvě. Asi budou zítra i zavařovat. Jestli jim nezkaží chuť paví pera.

Ten chlap byl naprosto nezničitelný. Máchal kolem sebe holí a všechny dozrávající plody měnil na kaši. Až se zdálo, že je to pro něj jen cvičení. Alunar vypadal vyčerpaně a mě odrovnaly hned zezáátku ty zatracené prsteny. V nastalém randálu úplně zanikl zvuk blížících se kroků. Přicházel k nám někdo další.

„Není nutné se před ní předvádět,“ pravil ten člověk krásným, ale chladným hlasem. Okolí rázem strnulo.

„Sigur!“ vydechl překvapeně Alunar a zbylé tykve pleskly o zem. „Řekli mi, že máš něco naléhavého.“

„Jsem tam, kde je potřeba,“ stroze odtušil muž, oslovovaný jako Sigur. „Přestaňte s tím a pojdte si poslechnout můj návrh. Toto poklidné místo už další škodu neunes.“

Jagoda luskl prsty a klec, která nás s Alunarem věznila, zmizela.

„Mně z toho vynechte!“ zasyčela jsem. „Já s vaším svinstvem nechci nic mít. A to poslední, co mě zajímá, je poslouchat pošahané magiky!“

„Další emancipovaná slečna, která neumí krotit svůj temperament a zapomíná na úctu! Jagodo, vezmeš si to na starost?“ pravil unaveně Sigur.

Oslovený zvedl hůl. Do lebky mi pronikla tupá bolest. Zem kolem mě se zatočila a svět se změnil v rozmázlou šmouhu.



8. Magnólie a zrada

„Lidi mluví. Lidi vždycky mluví.“

Jagoda

Probrala jsem se na kamenné podlaze v místnosti bez oken, dveří a jakéhokoliv vybavení. Vzadu na hlavě mě tlačila pořádná boule a na šatech jsem zpozorovala stopy krve. Viděla jsem je ve světle svící pověšených u stropu. Krev na bílé látce, kterou jsem zvolila kvůli Alunarovi, tvořila abstraktní vzory a já si nebyla jistá, zda je všechna moje. Cítila jsem se mizerně. To mám z toho, že si začínám s čaroději. Gargan se potrhá smíchy, až mu to odvyprávím. Jestli bude kdy...

„Copak, copak?“ zabrumlal Jagoda.

Teprve teď jsem měla příležitost si ho pořádně prohlédnout. Čaroděj měl sice hřmotnou postavu, ale jinak byl velkým zklamáním. Byl napasovaný do černého burnusu, jaký nosí pouštní nomádi, díky čemuž jsem z něj viděla míň než v té zahradě. Tvář mu zakrýval šátek s dírami pro oči a rty. Ty jediné byly vidět. Šátek i burnus pokrývala vrstva ptačí krve a ovocných šťáv. To, že jsem tu s ním osaměla, nevěstilo nic dobrého.

„Jestli ti to ještě nedošlo, tak v ponižování druhých jsem opravdu dobrý,“ opáčil nevzrušeně. „Můžu ti udělat různé věci, ale věz, že tím ničemu nepomůžeš. Až odtud odejdeš, uděláš přesně to, co ti řekneme.“

„Kdo... vlastně... jste?“ zrazoval mě vlastní hlas

„Kdo jsem já, už víš, a kdo je pan Sigur, není důležité. Stačí, když si zapamatuješ, že je to obchodník a jeho zbožím jsou informace. Podstatné pro nás je, kdo jsi ty a kam až nás můžeš zavést.“

Normálně si na ciráty nepotrpím, ale přišlo mi iritující zůstat v jeho společnosti na zemi. Opřela jsem ruku o stěnu a vytáhla se na nohy. Jedna rána navíc a zvracím, ale to on vědět nemusí.

„Proč vás můj mentor tak zajímá?“ zasípala jsem.

„Poslední varování, miláčku!“ Jagoda se natáhl a vrazil mi pěst přímo do žaludku.

Prohnula jsem se v pase. V hlavě se mi rozlila lepivá tma. Zalapala jsem po dechu a vyhodila na zem toho podělaného páva i to prokleté víno. Potupně to šplouchlo. Khar na vás oba! Jen tak mimochodem jsem si uvědomila, že Jagoda má rukavice. Přes ně měl nasazené prsteny. Všechny jsem je teď měla obtisknuté na břicho. Odmítal světu ukázat, byť jen centimetr ze své vzácné kůže.

„Pan Sigur žádá úctu,“ sykl mág a kousek ode mě přistál hadr. „A utři po sobě ten svinčík, pa-ní Mag-no!“ zavřeštěl mi do ucha.

Z jeho odporného řevu se mi žaludek obrátil podruhé. Tentokrát našťestí naprázdno. Sebrala jsem hadr a přikryla jím největší škodu. S chlapy mi to většinou šlo. Vždycky se dalo zahrát na citlivou strunu nebo jim aspoň slíbit úplatek. To druhé se pak obvykle obrátilo proti nim. Jen málokdy jsem byla opravdu tak bezbranná, jak jsem vypadala. Tenhle člověk byl ale jiný. Nedal mi jedinou šanci. Prakticky mě neznal, ale jednal se mnou jako s prašivou onucí. Zvin mu musel provést pořádnou kurvárnou.

Stoupla jsem si, hadr jsem štitivě držela v konečcích prstů, a vzdorně pohlédla před sebe.

„Lepšíš se,“ pochválil mě Jagoda. „Pojď za mnou, miláčku. Nejdřív si budeme povídat. Tu svoji špínu tu můžeš nechat.“

No jasně, účel to splnilo, tak co.

Mág přistoupil ke zdi, přitiskl na ni dlaň, a spustil mně neviditelné zařízení. Ve stěně vznikl otvor, kterým jsme prošli do místnosti se stolem a dvěma židlemi. Na jednu z nich mi ukázal a sám se usadil naproti. To už je dnes potřetí, co mě dneska někdo někam usazuje, pomyslela jsem si trpce.

„Jak se jmenuje tvůj mistr?“ zahájil výslech.

Rezignovaně jsem na něj pohlédla. „Nemám žádného mistra. Jsem na volné noze. Živím se jako telepatka.“

Natáhl se přes stůl a vrazil mi facku. Spadla jsem ze židle a chytla se za krvácející tvář. Každý jeho prsten jsem cítila zarytý až v dásních. Jazykem jsem si přejela po patře. A do řiti. S krvavou slinou jsem vyplivla i zub.

Viděl to, ale nekomentoval. „Znovu si sedni a odpověz na otázku,“ vyzval mě s předstíranou vlídností.

„Jmenuje se Zvin. Tohle už ale víte.“

Zpytavě mi pohlédl do očí. Byl dobrý mág, ale mizerný telepat. Nedokázal ve mně číst. Přesto jsem zatoužila, aby to ticho přerušil. Jediný zvuk, který jsem vnímala, byl můj přerývaný dech. Nádech nosem, výdech semknutými rty. Nádech, výdech, vzdech. Vzdech? Nastražila jsem uši a zaslechla to znovu. Znělo to spíš jako pláč. Tam, od té protější stěny.

„To je celé jeho jméno?“ přerušil ticho mistr Jagoda.

„Ano.“

Další rána a další pád. Alespoň jsem neslyšela ten pláč.

Když jsem se zvedala, podal mi čistý kapesník. Přitiskla jsem si ho na krvácející nos. Gargane, vypadá to, že už se nesetkáme.

Sten za zdí zesílil.

„Tohle všechno můžeme přeskočit. Zbytečně si ubližuješ, miláčku.“ Jagoda složil ruce pod bradou zakrytou šátkem a čekal. Protější stěna ožila křikem. Mohla by tam být další cela s mučeným nešťastníkem?

Alunarééé! zařvala jsem telepaticky, ale nikdo mi neodpověděl.

„Jak ti můžu být k něčemu dobrá, když ani nevím, co po mně chceš? Všechno, co řeknu, je špatně,“ pronesla jsem opatrně.

„Dobrý postřeh, beruško,“ podotkl bez soucitu. „Můj pán se zajímá o osobu, která v Plaveně vystupuje jako lord arcimág Zvin. Co všechno mi o něm můžeš říct?“

„Můžu se předtím na něco zeptat?“ Už jsem nemusela špicovat uši. Křik za stěnou nešlo přehlížet. Ale ať tam byl kdokoliv, nebyl to lodní čaroděj, což mě uklidnilo.

„Ptej se, miláčku.“

„Zvin je váš nepřítel?“

„Mezi naše přátele nepatří. Přesto zůstáváme optimističtí a věříme, že naším nepřítelem není. Pan Sigur si pouze potřebuje něco ověřit.“ Mágova slova doprovodil další tlumený vzdech za zdí.

„Co chceš slyšet?“ vydechla jsem.

„Pro začátek bys mi mohla povědět o vašem společném muchlování v Plaveně. Žila jsi s mentorem pod jednou střechou. Nebo se pletu?“

„V jeho paláci jsem byla naposled před třiceti lety.“

„Výborně, beruško! Zkus si vzpomenout, zda jsi tam viděla něco pěkného.“

Vyptával se na triviálnosti, hlavně na umění a na bohy. Věci, které by si mohl snadno zjistit. A nejspíš si je také zjistil, takže jsem odpovídala pravdivě.

„Zvin míval v oblibě bohyni Mirtal, patronku všech telepatů. Žádné obrazy nesbíral, aspoň co vím. Jedinou jeho opravdovou zálibou byla zahrada. Pěstoval v ní různé druhy rostlin...“

„Když jsi tam byla naposled, stály v té zahradě nějaké sochy?“

„Kdysi tam stávalo pár torz, mladíci a nymfy z arvedanského dávnověku. V Plaveně je staré umění v módě. Občas se nějaké amfory vytáhnou z moře.“

Zeptal se na Zvinovu knihovnu.

„Ale jistě. Samozřejmě, že tam míval i cizojazyčné knihy. Zvin si na knihách hodně zakládal. Jako vy všichni...“

„Viděla jsi někdy v Plaveně modrého draka?“

„Ne,“ odpověděla jsem popravdě. Modrého draka jsem v Plaveně na vlastní oči nikdy neviděla.

„Víš, kolik tvému mistrovi doopravdy je?“

Od jistých dob jsem o tom měla poměrně jasnou představu. „Víc, než na kolik vypadá?“ zkusila jsem nelhat.

„Jistě, lidé jako on mají tuhý kořínek. Jen to řekni, miláčku!“

„Mistře Jagodo, v Plaveně jsem nebyla deset let a je to třicet let, co jsem tam *žila*. Utekla jsem odtamtud, tak to bylo,“ povzdechla jsem si. „Ani já Zvina nemám na seznamu přátel, ale když ho podrazím, najde si mě a zabije. I po letech. A nepředpokládám, že smrt z jeho rukou bude rychlá a bezbolestná.“

„Už zase marníš náš čas,“ upozornil mě Jagoda a natáhl ruku. Čekala jsem, že mě znova udeří, ale on mi pokynul, abych vstala. Uchopil mě za paži, při tom dotyku jsem se viditelně zachvěla, a vedl k místu, odkud se předtím ozýval křik.

„Něco ti ukážu, miláčku.“

Zastavil se před stěnou a luskl prsty. Iluze kamenných kvádrů stekla na zem. Místnost, kde mě vyslychal, pokračovala dlouhou nudlí. Na jejím konci stál kamenný kvádr a na něm někdo ležel. Jediné světlo vycházelo ze svícňů zavěšených na zdi.

„Běž blíž, neboj se,“ vyzval mě s odpornou vlídností Jagoda.

„Co tam je?“ zeptala jsem se zastřeným hlasem. Na krvácející puse jsem si přidržovala kapesník.

„To záleží na tobě. Je tam pravda. A možná i tvůj osud, paní Magno.“

Žádný křik už se neozval. Umlkl před okamžikem, který mi připadal jako věčnost. Roztřeseně jsem prošla místy, kde ještě před chvílí stála stěna

a přistoupila ke kvádru za ní.

Tak tohle ne. Tohle prosím ne!

Stáhlo se mi hrdlo a uvnitř sebe jsem vykřikla hrůzou. Oči mi přikryla černá clona a vymáčkla z nich slzy. Chtěla jsem promluvit, přesvědčit se, že je všechno skutečné, ale nešlo to. Moje mysl se urputně bránila uvěřit. Neviditelná ruka mi stiskla krk a začala ho drtit a drtit. Byla jsem úplně bez sebe. Já, která dřív oživovala zombie. Marně jsem uhýbala pohledem. To, co jsem nakrátko zahlédla, se mi vpálilo do mozku jednou provždy.

Na kamenném podstavci leželo torzo, které kdysi bylo člověkem. Během mučení pozbylo lidských tvarů a teď nejvíc připomínalo šipku začínající hlavou a končící špičkou klína. Z rukou zbyly jen pahýly, nohy někdo úplně odstranil. Místa po končetinách byla zčernalá, vypálená žhavým železem. Navzdory příšernému zohavení zůstávala ta ubožačka naživu. A já ji poznala.

Sebrala jsem veškerou odvalu a pohlédla na muže, který svou totožnost skrýval pod černým burnusem. „Proč?“ procedila jsem skrz zuby. Ty jeden červy prolezlý bastarde! doplnila jsem pro sebe.

„Takže se znáte,“ konstatoval Jagoda. „Nechám vás tu chvíli o samotě.“ Vyslovil to, jako kdyby mi tím prokazoval kdovíjaké dobrodiní. „Věřím, že budeš rozumná, miláčku.“

Počkala jsem, až se mág vzdálí. Dřepla jsem si na zem a pohlédla do bolestí ztrápených očí. *Můžu pro tebe něco udělat?* zkusila jsem to telepaticky. Někdo samozřejmě mohl odposlouchávat, ale po tom všem už to bylo jedno.

„Nol... Noly,“ zachrčela Tekma. I přes strašná zohavení jsem ji poznala. *Nesmíš... Nesmíš jim nic říct*, dodala beze slov.

Nasucho jsem polkla. Když jsem ji viděla naposled, ležela na zemi. Na tu zem se dostala, protože jsem ji praštila. Je to několik let stará záležitost a je dobře, že mi to nepřipomíná. Byla nejlepší Zvinova žačka. Dokázala si vyléčit téměř každé zranění a utlumit vnímání bolesti na minimum. Očividně jí tu nic z toho nepomohlo. Zajímalo by mě, jak se sem dostala. Jenže jsem musela zůstat praktická:

Co jsou zač? Co od nás chtějí?

To nevím. Nebud' slabá! Nesmíš promluvit!

Jasně, ty jsi jim něco řekla?

Semkla rty a probodla mě pohledem. *Mučili mě celou noc a celý den. Páčili to ze mě nožem i žhavým železem, ale nedostali ze mě ani hlásku.*

Kdo ti to udělal? Ten... Jagoda?

On i jiní muži. Na tom nesejde. Budou se tě ptát, ale nesmíš polevit!

Uhm, jistě... Kdo se bude ptát? Ti, kdo tě mučili? Jak vypadali? Viděla jsi jejich obličej?

Cítím slabost a tvůj strach! Noly, seber se! Nebo jsi jim už něco řekla?

Ne. Neřekla, zalhala jsem srdnatě.

Nesmíš jim nic říct! Ani slovo. Prostě... nesmíš.

Co chtějí vědět?

To je přece úplně jedno, co chtějí! Když jim nic neřekneš, nic se nedozví. Ty jim nesmíš říct nic. Vůbec nic. Nesmí se dostat k žádné informaci. Jinak zničíš všechno, co on tak dlouho budoval. Nesmí mu ublížit!

A do prdele. Ona ho stále miluje. Neochvějně a fanaticky. Otřela jsem si krvácející pusou kapesníkem patřícím člověku, který mi to krvácení způsobil. Jaký paradox! Chtějí ublížit mentorovi, a taky by mohli ublížit mně, to tu však nikoho netrápilo.

Tekmo, řekni mi jméno svých mučitelů. Byl mezi nimi Sigur?

Nech to být. Bohové si je najdou. Noly... Noly, pojd' ke mně!

Myslela jsem, že mi chce pošeptat něco důležitého a sklonila se k ní.

Ještě blíž! zazněl mi v uších její bezhlasný šepot.

V kleku jsem natáhla hlavu, jako bych ji chtěla políbit na bolestí rozkousané rty.

Mohu ti nějak pomoci? zopakovala jsem nabídku.

Pomůžeme si obě! hlesla a energicky vymrštila krk.

Překvapila mě. Hlava byla jediným pohyblivým místem, které jí zůstalo. Nečekala jsem, že možností, jaké jí skýtalo těch několik obratlů, využije. Jako bych ji neznala! Její ústa se ocitla kousek od mého ohryzku.

Tekma rozevřela pusou a zbývajícími zuby se mi zaklesla do hrdla. Vykřikla jsem.

Udělej jedinou užitečnou věc ve svém prolhaném životě! Drtila mou kůži i s masem. Pomoz mi, Magnólie! Odejďme do Stínů společně!

Popadla jsem ji za bradu. Pokoušela se mi prokousnout krční tepnu, a kdyby měla všechny zuby, nejspíš by se jí to povedlo. Vyslala jsem děkovnou modlitbu za osobu, která si s jejím chrupem dala tolik práce.

Vší silou jsem ji ze sebe servala. Vyskočila jsem a vztekla ji do těch několika zbývajících zubů koplá. Odporně to cvaklo. Později jsem se za ten kopanec styděla, ale pročistil mi mysl.

„Seš úplně stejně blbá jako *zaživa!*“ ulevila jsem si nahlas a s velkým sebezapřením neposlala krvavou slinu na její čelo, ale hezky slušně na zem.

V tu chvíli mě Tekma překvapila podruhé. Tím, že se rozplakala. Po ztýrané tváři jí tekly růžové slzy a dělaly to celé ještě nesnesitelnějším.

Našla jsem si místo co nejdál od ní a sesula se do dřepu. Vztekáme se tu zbytečně. Tohle nepřežije ani jedna z nás. Možná bych ji měla nechat tu věc udělat.

Tekmo, já... hledala jsem slova omluvy nebo možná útěchy. Ale žádná mě nenapadala. Místo toho jsem si čím dál palčivěji uvědomovala, že je Tekma cítit všemi pachy, které vyvolává nedostatek tělesné hygieny. Zkusila jsem na její smrad nemyslet a téměř se mi to povedlo. Už zase jsem v sobě měla jenom vyprahlé prázdno. Pohnula jsem rozbitými rty, aniž by z nich vyšla slova, a přemítala, zda naše duše v Austrálu trápí žízeň. Představa, že budu ve frontě na Lamiusův soud stát hned za tou fanatičkou, mi k duševní rovnováze zrovna nepřidala.

Aspoň, že už nebrečela. Nyní na mě hleděla s chladným pohrdáním.

Stěna proti nám se pohnula a ze skrytých dveří vystoupil mistr Jagoda. Měl stále tentýž nomádký oděv, ale už mu po něm nestékaly kousky rozmačkaných tykví. Jestli tu někde je převlékárna, znamená to, že tu musí být i další místnosti.

Tekma se na mága dívala také a její oči plnila ničím neředitelná zloba. Pohnula rty, ale její slova určená pouze Jagodovi, jsem nestihla zachytit.

Mág však ano. Zvedl hůl a udeřil ji s ní do hlavy jako předtím mě. Musel však použít mnohem větší sílu, anebo měla Tekma zkrátka štěstí. Její tvrdá lebka pukla a na podlahu vytekla největší a mnohdy jediná zbraň každého psionika. Lidský mozek.

Tekminy oči znehybněly. Zjistila jsem, že její mysl už v té mé neskuhrá. Hleděla jsem na mrtvou věc. Tahle hrozná kapitola se uzavřela.

„Už nás nebude rušit,“ řekl Jagoda. „Je po ní. Chceš jít za ní, miláčku, nebo nám pomůžes?“

„Nechci za tou krávou,“ řekla jsem, abych získala čas. Co zatraceně dělala Tekma na Taře? Měla být v Plaveně, vést Zvinovu domácnost a kontrolovat

účty.

„Víš, co se stalo s jejíma krásnýma dlouhýma nohama?“ zeptal se Jagoda.

„Prodal jsi je nekromantům?“ zeptala jsem se dutě.

Hlasitě se zachechtal: „S tebou je srandy! Ne, miláčku. Kosti jsem si nechal na památku a maso snědl. Což mi připomíná, že nám stydne večere!“

Jsme ve sklepení nějakého obytného domu, přeložila jsem si. Možná kousek od Ampely nebo přímo pod ní.

„Kde je mistr Alunar?“ zeptala jsem se.

„Už na tebe čeká. Utři si pusu! Smrdíš, miláčku!“



Nechala jsem se odvést do příjemnějších částí domu. Obýval je muž, který mi byl představen jako obchodník Sigur. Moji mučitelé byli tak laskaví, že mě předtím vzali k umyvadlu plnému čisté vody. Vypláchla jsem si ústa a setřela ze sebe Tekminu krev. Nejsem z těch, kteří stahují kalhoty, když brod je ještě daleko. V tuhle chvíli byl ale veškerý odpor zbytečný. Byla jsem rozhodnutá oba grázly vyslechnout a zařídit se podle toho.

Zavedli mě do bohatě zařízené jídelny. V čele stolu v masivním křesle s rudým čalouněním seděl pán domu.

Sigur byl od pohledu asi pětáctýřicetiletý. Sluncem osmahlý blondák stejně jako Alunar, ale na rozdíl od lodního čaroděje neměl tak vyšisované vlasy. Krátký, přísný sestřih potrhával každý rys jeho ostře řezané tváře. Vypadal jako člověk, který nerad smlouvá a to, co chce, dostane. Respekt, který z něj šel, nenarušovalo opálení, ale chrpově modré oči. Jako by původně patřily někomu mnohem vlídnějšímu a do tohoto druhého obličejce byly vsazeny násilím. Neviděla jsem na něm žádné šperky ani zbraně. Oblečený byl do prosté béžové tuniky.

Nahlas nic neřekl, jenom se těma chrpově modrýma očima podíval na Jagodu. Krátce a významně.

„Je tvá,“ pravil mág.

Nezeptala jsem se, kde je Alunar. Po tom všem jsem radši zůstala zticha.

„Výborně!“ Sigur sevřel rty do tenké čárky. „Buď náš host, paní Magno!“

Jazykem jsem pohládila díru po chybějícím zubu a dál zkoumala svůj talíř a příbor – stříbrnou vidličku a nůž.

„Odpověz panu Sigurovi, miláčku! Tvůj červený jazyk jsme ti ponechali...“

„To snad nebude nutné,“ uvážil Sigur a mě polil ledový pot. On nereagoval na první, ale na tu druhou z mágových vět – jasně podanou hrozbu.

Přestala jsem hypnotizovat jídelní nůž. „Vím, kdo vás zajímá a proč tu s vámi sedím zrovna já. Takže, co dál?“ zeptala jsem se věčně.

„Naše metody ti mohou připadat drsné,“ promluvil opět Sigur, „ale pochop, že nic z toho neděláme pro vlastní potěšení. Dopouštíme se věcí, které mají odčinit věci daleko horší. Skutky, jaké nevymaže zapomnění ani čas. Pomoci nám může jen další bídný skutek. Tvůj plavenský poručník si naši pozornost vysloužil sám. Do toho postavení se dostal svým lhaním a intrikánstvím.“

„Je to oportunistický hajzl,“ rozhodla jsem se je potěšit. „A sadista. Když jsem se nechtěla podrobit jeho vůli, opařil mi ruku v horké vodě. Kdyby poblíž nebyl náš společný známý, měla bych na něj nadosmrti památku. Kde vlastně Alunar je?“

„Na bezpečném místě,“ odpověděl mi Jagoda.

„Máme podezření, že tvůj poručník, v Mořském císařství vystupující jako Modrý mág Zvin, je ve skutečnosti jinou osobou,“ řekl Sigur. „Ale potřebujeme důkaz, a ten nám můžeš poskytnout jedině ty. Abys nám rozuměla, nechceme nikomu ubližovat. Chceme jen světu ukázat pravdu!“

„A pak?“

„Pak se uvidí,“ položil na stůl mohutné pěsti Jagoda a protáhl si v rukavicích klouby.

„Věř, že pokud se naše podezření potvrdí, jediná bytost si nebude přát setrvat v jeho stínu!“ mínil Sigur.

„Takže vlastně máte dobré úmysly?“ snažila jsem se neznít posměšně. Ohavné dobré úmysly, doplnila jsem v duchu.

„Tvým úkolem bude najít předmět, který naši domněnku potvrdí, nebo vyvrátí,“ pokračoval stále stejně klidným tónem Sigur. „Je docela možné, že si tvůj poručník o svém neslavném životě vedl záznamy. Pravděpodobně budou v jeho rodném jazyce. Lidé jako on se rádi svěřují papíru. Jagoda ti dá přesnější instrukce a naučí tě základy arvedanštiny. S těmito znalostmi se vydáš do Plaveny a vstoupíš zpátky do jeho služeb. Až budeš v jeho domě, zmocníš se věci, která nás zajímá.“

V tu chvíli začal být nebezpečně konkrétní a řekl mi, co přesně po mně chtějí. Skoro se mi z toho udělalo zle. Nebude to snadné. A mé přežití na konci

toho všeho nevypadalo moc reálně. Když mě nezabijí oni, vyřídí si to se mnou Zvin, až zjistí, jak se věci mají.

„A pokud získám to, co chcete, co bude pak? Popluju s tím zpátky na Taru?“

„Ne,“ opáčil Sigur. „Máme v Mořském císařství svého člověka. Sám se ti ozve a ty mu tu věc předáš.“

„Máte tam svůj kontakt? Bohové, proč nemůže Zvina okrást on?“

„Nerouhej se!“ napomenul mě Sigur. Ve srovnání s tím, co se právě stalo, mi to přišlo směšné.

„Jeho palác je jedním z nejzabezpečenějších domů v Plaveně,“ procedil skrz sevřené rty Jagoda. „Není moudré tam šmejdit. Našeho člověka bychom tam dostali leda se stovkou mečů v zádech. O takovou pozornost nestojíme. Ta věc se musí udělat potichu. Tebe si rád pustí k tělu, miláčku!“

„Och, jistě!“ Výmluvně jsem zvedla zahojenou ruku. „Jeho citové vzplanutí mě pálí ještě teď!“

„Byla jsi neposlušná,“ pravil bez špetky pobavení Jagoda. „Udělal jen to, co bylo nezbytné. To já bych s tebou naložil mnohem hůř!“

„Co není, může být. Je taky telepat,“ podotkla jsem kousavě.

„Alunar nás už informoval,“ uchechtl se zpod šátku Jagoda. „Teď jsi načala poslední ožehavé téma. Se slíděním tvého milence si budeme muset nějak poradit. O tom, co se událo v domě pana Sigura, se nesmí dozvědět.“

Kousla jsem se do rtu a znovu zkoumala díru po zubu. Neřekla jsem jim, čím vším mi můj nelaskavý poručník byl. Od Alunara to mít nemohli. Ale od koho dalšího? O mém tělesném vzplanutí s mentorem skoro nikdo nevěděl.

Sigurova tvář opět změnila výraz. Za tu krátkou dobu, co jsem ho znala, se to stalo již potřetí. Na paví farmě vystupoval s typickou arogancí vlivných osob. Tady v jídelně působil jako oduševnělý padouch, ale ta maska z něj během rozhovoru spadla. Právě teď vypadal unaveně. Magor, zrekapitulovala jsem.

„Můžeš nám něco slíbit?“ zeptal se.

„Hm?“

„Dokážeš před svým poručníkem naše setkání zatajit?“

„Udělám pro to, co bude v mých silách,“ řekla jsem.

Sigurův obličej ještě víc zešedl.

„Ta druhá měla vůli,“ zabručel Jagoda. „Tahle neumí vzdorovat ani jeho ptáku. Hodí na ni ten svůj kukuč a ona bude vrtět zadkem.“

Jeho provokace mě nechala chladnou. „Proto jste mě nakonec chtěli,“ sykla jsem. „A ta druhá... Je mrtvá.“

„Smůla,“ ušklíbl se Jagoda. „Tvrdá lebka, ale měkké maso.“

Měli mě až jako druhou z možností, uvědomila jsem si trpce.

„Máš mé svolení, Jagodo. Čiň, co je potřeba,“ prohlásil Sigur a vstal. Nevěřicně jsem sledovala, jak opouští prostřený stůl a mizí za zavřenými dveřmi.

„Kam šel?“ nechápala jsem.

„Za svými záležitostmi. Ale my dva jsme spolu ještě neskončili. Ne ne, my dva jsme spolu ještě ani nezačali, miláčku!“

9.

Mořská princezna Sagjidara

„Všechny lodě míří ke břehům.“

Plavenské přísloví

Sagjidara pokuřovala albirejský tabák z elegantní dýmky a hodnotila škody. Její Mořská kočka dostala přes noc pořádně zabrat. Po dusném dni přišla bouře a krupobití. Vlny stoupaly do výšky a prudký severovýchodní vítr míchal jejich bílé hřebeny s deštěm. Rozbouřené moře se spolu s bezhvězdným nebem změnilo v chladný černý chaos. Vichřice zuřila celou noc. Palubu pravidelně zalévala voda. Všechno, co nebylo napevno spojené s lodí, popadalo, a jedna vlna dokonce rozrazila okenici a smetla z kuchyně několik dřevěných talířů. Až do svítání muži z podpalubí odčerpávali vodu. Teprve k ránu se počasí umoudřilo.

Cyklóny v těchto končinách nebyly ničím neobvyklým. Přišli také o několik sudů a lan.

Sagjidara vyfoukla obláček vonného dýmu a překročila hrozen černých mušlí. Jen kousek od nich uháněl obrovský krab a o kus dál sebou mrskala stříbrná ryba. K vyplaveným živočichům štrádoval kuchařův pomocník. Vláčel se se džberem, přes jehož okraj čouhalo humří klepeto.

„Přidej, kluku, utíká ti oběd!“ zazubila se na chlapce Sagjidara a došla k zábradlí.

Vyklepla z dýmky popel a zamyšleně pohlédla do vln. Ve vycházejícím slunci připomínala mořská hladina diadém posetý množstvím barevných sklíček a třpytek. Mezi nimi se houpali raci a v okolním vzduchu voněly citrusy z pevniny. Z narůžovělého oparu vystupoval první z ostrovů. Až sem na palubu z něj dolétl řev papoušků a hašteřících se opic. Lodní boky obklopovala hejna barevných rybek. Sagjidara pozorovala, jak zbytky tabáku mizí v jejich reji. Voda byla tak čirá, že viděla i písek na dně.

Minuli další nevelké ostrovy, u nichž se pro příboj nedalo zakotvit. Některé z nich lemovala strmá stěna, u jiných tvořilo dno zrádné mělčiny. Navigátor, holohlavý Rajko, však vedl Mořskou kočku s matematickou přesností. Štíhlá

přídí hravě klouzala mezi mělčinami, vyčnívajícími atoly a zahradami podvodní zeleně. Dopluhli až ke skále proděravělé jako keledorský sýr. Ve vykousaných zubech se černaly ježovky a mezi nimi kličkovaly tytéž rybky, jaké Sagjidara viděla podél boků lodi. Mezi spoustou menších děr zela trhlna velká akorát pro plavidlo jako jejich Kočka. Vedla do skrytého lagunového zálivu.

Tou dobou už snídala v důstojnické jídelně vejce se slaninou. Loď zakotvila, zatímco se probírala korespondencí. Byli na místě, na nejzazším z Kokosových ostrovů, Želvě, kde si s drzostí sobě vlastní vybudovala tajnou bukanýrskou základnu.

Těšila se, že konečně vyloží všechno to zlato, které je tížilo už od ústí řeky Marabo. Tam si počíhali na výběrčí loď vezoucí daně z tarských kolonií. Její dobrou náladu však překazil nezvaný host.

Zpozoroval ho její první důstojník Erwante během vykládky. „Princezno, máme v revíru škodnou!“ řekl a podal jí dalekohled.

Sagjidara ho přiložila k očím.

Spatřila svůj dům, bílou haciendu obklopenou pepřovníky a skromným políčkem, kde Tanšíd pěstovala kořenovou zeleninu. Hned za domem vystupoval z pobřeží travnatý svah. Lezly po něm obrovské želvy, a když do jejich krunýřů pražilo slunce, byly skoro k nerozeznání od okolních balvanů. Zbytek ostrova pokrývaly palmové háje a džungle.

Pořádně zaostřila a uviděla to taky – postavu v černém burnusu. Seděl v proutěném divanu pod rákosovou pergolou a líně pokuřoval z dýmky. Tanšíd, která dům spravovala v době princezniny nepřítomnosti, nebylo nikdo vidět. Stejně tak nebyly nikde patrné stopy zápasu. Zápraží vypadalo jako vymetené. Sagjidaru to příliš neuklidnilo. O její základně moc lidí nevědělo.

Člověk v burnusu se sem musel nějak dostat. U břehu ale nekotvilo žádné plavidlo. Mohl sem přepádlovat ze sousedních ostrovů a svoji kánoe zahrabat do písku nebo schovat v palmovém háji. Spadnout sem z nebes nemohl. Dobrotivá Dunril, snad neublížil Tanšíd!

Sagjidara vrátila Erwantovi dalekohled. „Zdá se, že máme hosta!“ křikla. „Je tu někdo, kdo by ho se mnou chtěl jít přivítat? Deset z vás je ažaž, nechceme ho přece rozmazlit!“ Odpočítala první horlivce. „Pánové Erwante a Rajko, půjdete čestně vzadu. Však my zjistíme, odkud k nám ten ptáček přiletěl.“ Na jejích rtech se mihl zlověstný úsměv a ruce instinktivně zamířily k pasu, kde měla zavěšené lintirové šavle.